

DE STER

96E JAARGANG

NUMMER 6

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JUNI 1996

DE STER

JUNI 1996

Op de omslag:

Vooromslag: Hema Gatty uit de gemeente Hyderabad 2 legt behendig de laatste hand aan haar zandschildering, een Indiaanse kunstvorm bekend als *rangoli*. **Achteromslag:** De 350 jaar oude Taj Mahal (boven) wordt beschouwd als een van India's culturele schatten. De leden van de huidige generaties India's ontdekken de geestelijke schat van het evangelie van Jezus Christus. Jongevrouwen (onder) maken met krijt een tekening voor hun *rangoli* [vlnr] Karuna Nelapudi, Prardhana Veerabathula en Deepa Nelapudi. Zie 'India: een tijd van zaaien', blz. 34. (Omslagfoto's: Michael R. Morris.)

ARTIKELLEN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM	
VIJF EENVOUDIGE MIDDELEN OM ONS GEZIN EN ONS LAND TE HELPEN PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY	2
HET GEZIN: EEN PROCLAMATIE AAN DE WERELD HET EERSTE PRESIDIUM EN DE RAAD DER TWAALF APOSTELN	10
FLORENCE CHUKWURAH: HET WONDER DER VERANDERING JAN U. PINBOROUGH EN BARBARA J. CLARKE	12
STRIJKELBLOKKEN, GELOOF EN WONDEREN PRESIDENT THOMAS S. MONSON	18
INDIA: EEN TIJD OM TE ZAAIEN MICHAEL R. MORRIS	34
DE BELOFTE VAN DE PROFEET TOETSEN JAMES R. PRINCE	44
ALLES OF NIETS OUDERLING JEFFREY R. HOLLAND	46

VOOR DE JONGEREN

VRAAG EN ANTWOORD	
HOE KAN IK MIJN VRIEND ERTOE BRENGEN HET VISIOEN VAN JOSEPH SMITH TE ACCEPTEREN?	22
NIET VOOR HET LICHAAM OUDERLING HAROLD G. HILLAM	26
ZOVEEL MOGELIJK UIT DE AVONDMAALSDIENST HALEN DARRIN LYTHGOE	30
TEGENOVERGESTELDE REACTIE STEPHANIE RADFORD	32

RUBRIEKEN

INGEZONDEN BRIEVEN	1
HUISBEZOEKBOODSCHAP	
ZIJN BEELD IN ONS GELAAT	25

DE KINDERSTER

VERDRIETIGE VERJAARDAG ROBERT A. MILLER	2
LIED	
IK HOU VAN JOU CAROL LYNN PEARSON AND REID N. NIBLEY	4
VAN VRIEND TOT VRIEND	
OUDERLING JOHN B. DICKSON	6
PARTICIPATIEPERIODE	
LIEFDE THUIS KAREN ASHTON	8
VERHAAL	
EERLIJK GEVONDEN MARIE HELEN TURNER	10
VEEL PIEZIER!	
CIJFERS KLEUREN LAUREL ROLFING	13
VERHALEN UIT HET BOEK VAN MORMON	
SAMUËL DE LAMANJET VERTELT OVER JEZUS CHRISTUS	14

DE STER

Juni 1996 96e jaargang Nummer 6

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Erste Presidium:

Cordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
James E. Faust

Raad der Twaalf:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring
Editor: Jack H. Coasland

Adviseurs: Spencer J. Condie, L. Lionel Kendrick

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighton
Directie planning en reactie: Brian K. Kelly
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: David Mitchell
Redacteur De Kinderster: DeAnne Walker
Rooster: Maryann Martindale
Assistent publicaties: Beth Dayley

Afdeling vormgeving:

Leidinggevende art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Vormgeving: Sharrn Cook

Vertaling en nieuwsredactie:

CPB: Vertaalbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-4104260
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Abonnementenadministratie:

Administratrice: R. de Kock-Goubberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-6053804

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage

Industriestraße 21, D-61381 Friedrichsdorf

© 1996 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Spaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Tsjaits; en eens per kwartaal in het Bulgaars, IJslands, Russisch, Tsjekisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V.S.:

DE STER (ISSN 1044-3491) is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 9.00 per year. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26068, Salt Lake City, Utah 84126-0668, USA. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26366, Salt Lake City, Utah 84126-0366, USA.

Abonnementsprijs

Nederland: NLG 32,00 · België: BEF 590,00

Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart (België stortings-/overschrijvingsformulier).

Verschijnt twaalf maal per jaar

96986 120
Dutch

INGEZONDEN BRIEVEN

BROERS ZIJN ELKAAR NOOIT TOT LAST

Toen ik in Rusland op voltijdzending was, bezeerde ik op een keer mijn knie dusdanig dat ik drie weken rust moest nemen. Ik was er niet erg blij mee dat ik in die tijd geen zendingswerk kon doen. En ik had het gevoel dat ik anderen tot last was.

Enkele dagen lang kon ik die gedachten niet van me afzetten. En toen kwamen mijn zendingpresident, president Efimov, en zijn vrouw mij de meest recente exemplaren van de *Liahona* (Russisch) brengen. In het artikel 'Broers' van Sheila Kindred (juni 1995) las ik deze zin: 'Broers zijn elkaar nooit tot last.'

Toen ik dat las, kreeg ik een gevoel van gemoedsrust en vreugde.

Bedankt voor alles wat u doet. Ik waardeer ook de geweldige getuigenissen van leden uit de hele wereld.

Bondarenko Alla Victorovna

Gemeente Voskresensky

Zendingengebied Kiev (Oekraïne)

TROOST EN KRACHT

Ik ben zes jaar lid van de kerk. Sindsdien heb ik veel beproevingen doorstaan. Soms ben ik terneergeslagen en gedeprimeerd geweest. Maar ik heb om Gods hulp gevraagd om niet af te dwalen van de waarheid die ik had aanvaard.

De *Liahona* (Engels) is voor mij in moeilijke tijden een bron van troost en kracht geweest.

Door het lezen in de *Liahona*, maakte ik geestelijk vooruitgang en werd mijn getuigenis versterkt. Door de *Liahona* kan ik ondanks mijn moeilijkheden positief zijn over het leven. Ik ben erg dankbaar voor dit tijdschrift. Hoe meer ik erin lees, hoe meer ik eraan heb.

Mary Jane Oujano

Wijk Pagluma Village

Ring Bacolod (Filipijnen)

HOE IK DE TIJD VOND OM TE LEZEN

Enige tijd geleden abonneerden mijn man en ik ons op de *A Liahona* (Portugees). Ik had al verschillende exemplaren ontvangen, maar er nog geen gelezen. Vanwege mijn werk buitenshuis was het moeilijk tijd te vinden om erin te lezen, want als ik eenmaal thuis ben, heb ik nog veel te doen.

Uiteindelijk vond ik een manier waarop ik tijd kon vrijmaken voor het lezen van de *A Liahona*. Ik neem hem mee naar mijn werk, en lees erin bij de bushalte, in de bus, en tijdens pauzes op mijn werk.

Ik voel de Geest van de Heer nu veel sterker. Dit fantastische kompas heeft veel goeds in mijn leven teweeggebracht.

Renilce A. C. L. de Moraes

Wijk Araucaria

Ring Curitiba Novo Mundo (Brazilië)

EEN BEDANKJE UIT HONGARIJE

Ik wil mijn dank uitspreken voor de *Liahona*, het tijdschrift in het Hongaars, en voor de Hongaarse Kinderster, de *Csillagoska* (De kleine Ster). Wij lezen graag artikelen over de profeten en over heiligen der laatste dagen in andere delen van de wereld.

Familie Bóds

Boedapest

VERBONDENHEID MET DE LEDEN

Ik ben erg blij met de Russische uitgave van de *Liahona*. Door dat tijdschrift heb ik contact met kerkleden over de hele wereld en voel ik een verbondenheid met hen in geloof en geestelijke steun.

Vera Terekhova

Gemeente Vasilostrovsky

Zendingengebied St.-Petersburg

(Rusland)

VIER EENVOUDIGE MIDDELEN OM ONS GEZIN EN ONS LAND TE HELPEN

President Gordon B. Hinckley

Ik voel me innig dankbaar voor het leven in dit opmerkelijke tijdperk. Er heeft zo'n enorme technische vooruitgang plaatsgevonden – in communicatie, in het vervoer, in de medische wetenschap, in comfort thuis en op het werk. Mijn respect, ik zou haast zeggen eerbied, voor de wetenschapsmensen die het leven voor ieder van ons hebben verbeterd, is zeer groot.

Bij mijn geboorte was de gemiddelde levensduur in de Verenigde Staten 50 jaar. Nu is dat 75 jaar. Is het geen regelrecht wonder, dat er in deze periode 25 jaar aan de gemiddelde levensduur is toegevoegd? Wij zien in andere delen van de wereld hetzelfde. Ik was 30 jaar toen de penicilline werd uitgevonden, gevolgd door allerlei andere wonderbaarlijke geneesmiddelen.

U bent hiermee bekend. Ik wil er alleen nog eens op wijzen als uiting van dankbaarheid. Technisch hebben we wonderen gewrocht, maar helaas maken wij deel uit van een morele en ethische catastrofe. Sta mij toe u, de wat ouderen onder ons, in gedachten terug te voeren naar uw ouderlijk huis. Ik denk, dat er in dat huis in veel gevallen gebeden werd; het gezin knielde 's ochtends neer om de waakzame zorg van God af te smeken. 's Avonds kwam men weer tezamen in gebed. Dit had iets prachtigs tot gevolg. Het is moeilijk te beschrijven, maar het betekende veel voor de kinderen. Juist het uiten van dankbaarheid aan God, onze

Uw kinderen goedheid leren.

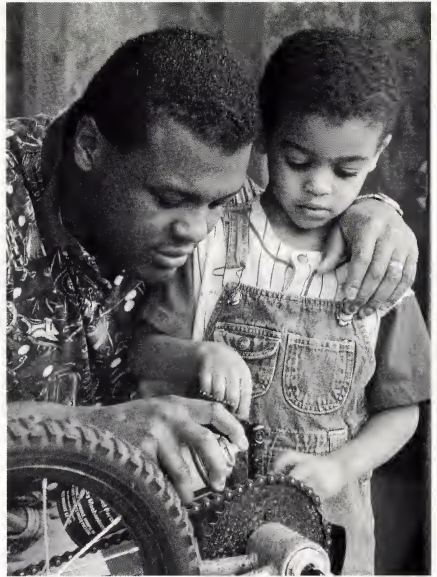
In een openbaring van deze tijd heeft de Heer verkondigd '(...) Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.'

eeuwige Vader, bracht gevoelens van respect, eerbied en waardering met zich mee. Er werd in die gebeden aan de zieken gedacht, en aan de armen en behoeftigen. Er werd in die gebeden aan de regeringsleiders gedacht. Dit kweekte een geest van respect voor overheidsdienaren. Waar is dat respect vandaag de dag?

Men hoorde in dat huis geen onbehoorlijke of godslasterlijke taal. In die dagen werden ook beleefdheid en onbaatzuchtigheid geleerd. Onlangs stuurde iemand mij de opname van een toespraak die Abner Howell, die bij mij in de buurt heeft gewoond, enkele jaren geleden heeft gehouden. Omdat hij deel uitmaakte van een etnische minderheid, had hij hard moeten werken om zijn schoolopleiding af te maken. Hij werkte als ordebewaarder voor de Utah State Legislature. In die toespraak uitte hij zijn waardering voor de tijd dat hij nog een schooljongen was en mijn moeder hem met zijn werk hielp en hem verdedigde tegen degenen die hem beschimpten. Bij ons thuis werd geleerd dat alle mensen op aarde zoons en dochters van God zijn. Zij hebben misschien een andere huidskleur, maar hun hart en emoties zijn hetzelfde.

Ik wil ook graag zeggen dat het voor ons ondenkbaar was om in slordige kleding naar school te gaan. Ik droeg voor het eerst een lange broek bij mijn afscheid van de onderbouw van de middelbare school. Tot die dag droeg ik, net als mijn vriendjes, een korte broek en zwarte, katoenen kniekousen. Maar ze waren netjes en verzorgd. Sokken stoppen was een heel karwei, maar het was een belangrijk karwei.

Wij zaten op een openbare school. Mijn basisschool was genoemd naar de Amerikaanse staatsman Alexander Hamilton. Mijn school voor voortgezet onderwijs was genoemd naar president Theodore Roosevelt, president van de Verenigde Staten. We kregen les over deze mannen. 12 februari was een feestdag ter ere van de verjaardag van president Abraham Lincoln. 22 februari was ook een feestdag en wel om president George Washington te eren. In de dagen voor zo'n feestdag hadden we lessen over, 'eerlijke Abe' en de jonge George, die toegaf dat hij zijn vaders

FOTOGRAF WEDEN ANDERSON

Samen werken. Kinderen moeten met hun ouders werken om te leren, dat arbeid de prijs voor netheid, vooruitgang en welvaart is.

kersenboom had omgehakt. Sommige verhalen hadden misschien weinig historische inhoud, maar de inhoud van ons leven werd erdoor verrijkt: wij ontwikkelden waardering voor het beginsel eerlijkheid. Tegenwoordig kennen wij de feestdag 'Presidentsdag' in de Verenigde Staten, maar voor velen is dit slechts een speeldag.

Ons werd respect voor meisjes geleerd. Wij speelden met hen in onze buurt. Wij hielden onze feestjes voor jongens en meisjes. Naarmate we ouder werden en met meisjes uit gingen, was er een gezonde vriendschap met en respect voor de meisjes met wie we omgingen. Ja, de maatschappij heeft sinds die dagen in technisch opzicht veel vooruitgang geboekt, maar we hebben ook een enorme voorraad waarden verloren.

Tegenwoordig hebben we luxeuzere auto's, maar maken we ons zorgen over autodiefstal en schietpartijen vanuit auto's. We hebben televisie en de kabel-tv met al hun toebehoren, waardoor amusement van minderwaardige kwaliteit, vol godslasterlijke en schunnige taal, in onze woonkamers wordt uitgestort. In vele steden durven wij 's avonds de straat

niet op te gaan. Misdaad staat boven aan de lijst van de problemen van deze tijd. Als we de Verenigde Staten even als voorbeeld nemen, zien we, dat er in dit land naar schatting zes miljoen ernstige misdaden per jaar worden gepleegd. Hoofdelijk is de hoeveelheid misdaad tussen 1960 en 1992 met 371% toegenomen. Dat is in slechts 32 jaar. In 1992 werden er 23.760 mensen vermoord. Dat is bijna de helft van het aantal Amerikanen dat tijdens de gehele Vietnamoorlog is gesneuveld.

Kinderen die andere kinderen vermoorden is een van de tragische elementen van onze maatschappij geworden. Moord is de op een na hoogste sterfte-oorzaak onder de jeugd. Men poogt voortdurend meer geld ter beschikking te stellen voor meer politieagenten en meer gevangnissen. Ik twijfel niet aan de noodzaak hiervan. Maar ik ben er vrij zeker van dat dit de situatie niet wezenlijk zal veranderen, want we raken daarmee niet de wortel van het probleem.

Deze problemen zijn natuurlijk niet uniek voor ons land. Over de gehele wereld worden dezelfde problemen ervaren. Ja, wij zijn de begunstigden van een technologische revolutie. Er zijn gedurende mijn leven meer wetenschappelijke ontdekkingen gedaan dan gedurende alle eeuwen die hieraan voorafgingen. Maar op velerlei gebied raken wij in de jungle verzeild als het gaat om echte beschaving – in ieder geval in de grootstedelijke gebieden.

Nu weet ik wel, dat iedere samenleving altijd misdaad heeft gekend en zal blijven kennen, in zekere mate tenminste. Iedere samenleving heeft pornografie, immoraliteit en andere problemen gekend en zal die blijven kennen. Maar als wij doorgaan in de huidige tendens, moeten wij wel door rampspoed overvallen worden. Wij hebben in onze maatschappij bijvoorbeeld altijd buitenechtelijke kinderen gehad, en dat zal wel zo blijven, maar wij kunnen geen toename van dit lelijke maatschappelijke fenomeen toelaten zonder daarvoor een verschrikkelijke prijs te betalen. De gehele samenleving betaalt voor situaties met kinderen zonder vader.

Ik maak mij meer zorgen over het morele tekort in onze landen dan over de begrotingstekorten, ofschoon dat ook

een ernstige zaak is. Heeft onze samenleving meer politieagenten nodig? Dat zal ik niet betwisten. Heeft onze samenleving meer gevangnissen nodig? Dat neem ik aan. Maar wat zij bovenal nodig heeft is versterking van het huisgezin. Ieder kind is het product van een bepaald gezinsleven. De maatschappij heeft zeer ernstige problemen met de jeugd, maar ik ben ervan overtuigd dat zij nog ernstiger problemen heeft met de ouders. Ik ben dankbaar dat wij in de kerk al lang het belang van het gezin beklemtoond hebben en dat nog steeds doen en dat we een aanzienlijk deel van onze middelen aanwenden om de gezinnen in de kerk te versterken.

Ik ben blij met de gemakken van onze moderne huizen, maar hoe het toegaat in onze huizen verontrust mij. Onlangs is bekendgemaakt, dat er alleen al in de Verenigde Staten 800.000 gevallen van huiselijke geweldpleging per jaar voorkomen. Een problematisch gezinsleven leidt onvermijdelijk tot een generatie van problematische kinderen.

Wat kunnen we doen? We kunnen in een dag, een maand of een jaar geen ommekeer teweegbrengen. Maar ik weet zeker, dat we in een generatie een ommekeer op gang kunnen brengen en in twee generaties wonderen kunnen verrichten. Dat is niet zo lang in de geschiedenis van de mensheid. Het beste wat wij allen kunnen doen, en wat ons ook op lange termijn tot voordeel zal zijn, is overal die gezinsfeer aanwakkeren waarin goedheid kan gedijen.

Toen ik nog een jongen was, woonden wij tijdens het schooljaar in de stad en 's zomers op een boerderij. Op die boerderij hadden we een appelboomgaard, een perzikboomgaard en verschillende andere boomsoorten. In het begin van onze tienerjaren werd ons de kunst van het snoeien bijgebracht. In februari en maart, als de sneeuw nog op de grond lag, gingen we elke zaterdag naar de boerderij. We woonden ook demonstraties van de landbouwschool bij. Ik denk dat we het onderwerp snoeien, zoals dat in die tijd werd gedaan, aardig onder de knie kregen. Zo leerden we dat je een perzikboom in februari kon snoeien en zo in grote mate het soort fruit kon bepalen dat je in september zou

plukken. De bedoeling was de boom zo te snoeien, dat iedere vrucht op zijn eigen plaats aan de tak vrij aan lucht en zonlicht zou worden blootgesteld.'

Hetzelfde principe is op kinderen van toepassing. Een oud en waar gezegde luidt: 'Men moet het takje buigen als het jong is'. Laat mij nog even een verhaal herhalen dat ik in de algemene conferentie heb verteld. Niet lang nadat we getrouwd waren, bouwden we ons eerste huis. We hadden weinig geld, dus deed ik veel zelf. De tuin inrichten was helemaal mijn taak. De eerste van de vele bomen die ik plantte, was een doornloze johannesbroodboom. Ik zag de dag al voor me, dat hij met zijn filterende schaduw zou bijdragen tot de afkoeling van het huis in de zomer, en zette hem op de hoek waar de wind uit de vallei naar het oosten het hardste woei. Ik groef een gat, zette de kale wortel erin, deed er aarde omheen, goot er water over en dacht er nauwelijks meer aan. Het was maar een piepklein boompje, met misschien een diameter van 2,5 centimeter. Hij was zo soepel dat ik hem met gemak in alle richtingen kon buigen. Ik besteedde er in de loop der jaren weinig aandacht aan. Totdat ik op een winterdag, toen de boom kaal was, uit het raam keek en merkte dat hij overhing naar het westen, vervormd en uit het lood. Ik kon het nauwelijks geloven. Ik ging naar buiten en duwde ertegen alsof ik hem rechtop wilde zetten. Maar de stam was nu bijna dertig centimeter dik. Mijn kracht stelde daarbij niets voor. Ik haalde een katrol en een touw uit de schuur. Ik bevestigde het ene eind van het touw aan de boom en het andere aan een stevige paal, waarna ik craan trok. De katrol bewoog een beetje en de stam van de boom trilde enigszins. Daar bleef het echter bij. Het leek wel of hij zei: 'Je kunt me niet meer rechtzetten. Het is te laat. Ik ben zo gegroeid omdat je me verwaarloosd hebt, en ik zal niet buigen.'

Uiteindelijk pakte ik in wanhoop mijn zaag en haalde de grote, zware tak aan de westkant eraf. De zaag liet een lelijk litteken na, meer dan twintig centimeter lang. Ik deed een stap achteruit en bekeek eens wat ik had gedaan. Ik had het grootste deel van de boom afgezaagd en slechts één tak overgelaten die hemelwaarts groeide.

Er is meer dan een halve eeuw voorbijgegaan sinds ik die boom plantte. Mijn dochter woont daar nu met haar man en kinderen. Onlangs heb ik de boom weer eens bekeken. Hij is groot. Hij heeft een betere vorm en hij draagt geweldig bij tot de afkoeling van het huis, maar zijn jeugdtrauma was ernstig en de behandeling die ik hem gaf om hem recht te zetten uiterst pijnlijk. Toen hij pas geplant was, zou een stukje touw hem rechtop hebben gehouden ondanks de kracht van de wind. Ik had dat touwtje moeten gebruiken: het was zo weinig moeite geweest. Maar ik deed het niet, en hij boog mee met elke wind die er tegenaan blies.

Kinderen zijn als bomen. Als ze nog jong zijn, kan hun leven gevormd en gestuurd worden met gewoonlijk weinig moeite. De schrijver van Spreuken zei: 'Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken' (Spreuken 22:6). De basis van dat oefenen wordt thuis gelegd, met weinig hulp uit andere bronnen. Reken niet op steun van de regering in deze tijden waarin het alleen maar erger wordt. Barbara Bush, vrouw van de voormalige president van de Verenigde Staten, George Bush, sprak wijze woorden toen zij in 1990 in Wellesley (Massachusetts) de eindexamenklas van het Wellesley College toesprak: 'Uw succes als gezin, ons succes als maatschappij hangt niet af van wat er in het Witte Huis gebeurt, maar van wat er bij u thuis gebeurt.'

Godsdienst kan van nut zijn en zal wonderen bewerkstelligen. Godsdienst is de grote bewaarder van waarden en leraar van normen. Die boodschap aangaande waarden is door de eeuwen heen constant geweest. Sinds de dagen bij de berg Sinai tot op heden, is de stem van de Heer betreffende goed en kwaad een gebiedende stem geweest. In een openbaring van deze tijd heeft die stem verkondigd: '(...) Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.' (Leer en Verbonden 93:40).

Wat, zult u vragen, kunnen we doen? Als ouders vier eenvoudige richtlijnen zouden naleven, zou dat in onze maatschappij binnen één à twee generaties een ommekeer ten aanzien van morele waarden teweegbrengen.

FOTOGRAF: CRAIG DIMOND

Samen goede boeken lezen. Ik heb medelijden met ouders die hun kleine kinderen niet voorlezen. Ik heb medelijden met de kinderen die niet de wonderen ontdekken in goede boeken.

Dit zijn de vier richtlijnen: Laten ouders en kinderen (1) samen goedheid leren, (2) samen werken, (3) samen goede boeken lezen, en (4) samen bidden.

De ouders van jonge gezinnen stel ik voor:

1. **Breng uw kinderen goedheid bij.** Leer ze beleefd te zijn tegen anderen. Wij zijn getuige geweest van een onbegrijpelijke situatie, toen Joegoslavië zichzelf in stukken scheurde en verdeelde in groepen die elkaar haatten en vermoordden. Ieder gevoel van genade scheen te ontbreken; onschuldige mensen werden zonder medelijden neergeschoten. Hoe kon het zover komen? Ik geloof, dat dit voortkomt uit het feit dat er in de gezinnen in dit gebied generaties lang met haat is gesproken, en wel tegenover hen die etnisch van een andere oorsprong zijn. De voorgaande generatie heeft zaadjes van haat in het hart van de kinderen gezaaid en de verschrikkelijk situatie nu is de vrucht die hieruit is gegroeid.

In geen enkel land hoeven er conflicten te zijn tussen verschillende groepen van welke soort ook. Laten wij in het gezin leren dat wij allen kinderen van God, onze eeuwige

Vader, zijn en dat er, net zoals er vaderschap bestaat, ook broederschap kan en moet bestaan. Laten wij respect voor de vrouw en de man bevorderen. Laat iedere echtgenoot met respect, vriendelijkheid en waardering over zijn vrouw spreken. Laat iedere vrouw zoeken naar de deugden van haar man en daarover spreken. President David O. McKay zei vaak dat een man niets beters voor zijn kinderen kon doen dan hun zijn liefde voor hun moeder te tonen.

Is dat ouderwets? Ja, natuurlijk. Het is zo oud als de waarheid zelf. Gezinnen met ruzie zijn slechts een bewijs van de spitsvondigheid van de duivel.

Ouders moeten hun kinderen leren dat seks heilig is, dat de gave om leven te scheppen heilig is, dat de driften die in ons branden onder controle gehouden en bedwongen kunnen en moeten worden, willen wij geluk, vrede en goedheid bereiken. Laten wij de geest van iedere jongeman doordringen van het belangrijke besef dat iedere jonge vrouw een dochter van onze eeuwige Vader is. Als hij haar grieft, bewijs dit niet alleen zijn eigen zwakheid, maar grieft hij ook zijn God. Hij moet begrijpen, dat het verwekken van een kind een levenslange verantwoordelijkheid met zich meebrengt.

Laten wij de waarheid leren door voorbeeld en voorschrift – dat stelen slecht is, dat bedriegen verkeerd is en dat liegen een ieder die zich ermee inlaat te schande maakt. Als wij beschaafd gedrag terug willen brengen in onze

beschaving, moet dit proces thuis bij de ouders beginnen, wanneer de kinderen nog heel klein zijn. Er is geen andere mogelijkheid.

2. Samen werken. Ik weet niet hoeveel generaties of eeuwen geleden iemand voor het eerst zei: 'Ledigheid is des duivels oorkussen'. Kinderen moeten samen met hun ouders werken; de vaat met ze doen, vloeren met ze dweilen, grasmaaien, bomen en struikjes snoeien, schilderen, opknappen, schoonmaken en duizend en een andere dingen doen, waardoor ze zullen leren dat arbeid de prijs is voor netheid, vooruitgang en welvaart. Teveel jongelui groeien op met het idee dat stelen de manier is om iets te krijgen is.

Graffiti zouden spoedig verdwijnen als degenen die het spuiten het ook moesten schoonmaken. Ik herinner mij nog een voorval uit mijn eerste jaar op de middelbare school. Ik zat met een paar andere jongens te eten. Ik pelde een banaan en gooide de schil op de grond. Net op dat ogenblik kwam het hoofd van de school langs. Hij vroeg mij de bananenschil op te rapen. Ik zeg vroeg, maar die vraag had een dwingende toon. Ik stond van de bank op en raapte de bananenschil op. Ik gooide hem in de prullenbak. Er lag nog ander afval omheen. Hij zei dat ik de rommel van anderen ook wel even op kon rapen, nu ik toch bezig was. Ik deed het. Ik heb daarna nooit meer een bananenschil op de grond goeid.

3. Samen goede boeken lezen. Ik beschouw televisie als misschien het grootste middel dat ooit geschapen is om grote aantallen mensen onderwijs te geven, maar ik verwerp het vuil, de troep, het geweld en het gevloek dat het televisiescherm in onze woonkamer spuwet. Het geeft een droevig beeld van onze maatschappij. Dat de televisie in veel gezinnen zes of zeven uur per dag aanstaat, zegt heel veel. Ik heb medelijden met degenen die aan de buis verslaafd zijn. Naar mijn mening is het ook een verslaving. Het wordt een even verderfelijke gewoonte als vele andere slechte gewoonten. Ik heb medelijden met ouders die hun kleine kinderen niet voorlezen. Ik heb medelijden met de kinderen die niet de wonderen ontdekken in goede boeken of ervaren hoe stimulerend het is om in het brein van een groot denker te

kruipen wanneer hij of zij zich met beschaafde en verfijnde woorden over grote en belangrijke kwesties uit.

Ik heb eens gelezen dat Thomas Jefferson, een van de presidenten van de Verenigde Staten, opgroeide met de schitterende zinsneden van de King James-bijbel. Onze voortdurende studie van de Schriften biedt ons de gelegenheid met geweldige mensen om te gaan, ja, met de Heer Zelf, maar bovendien om de vorstelijke taal van de profeten vanouds te lezen en ervan te genieten, vertaald in woorden en zinnen, die prachtig, machtig en ontroerend zijn.

Als wij het motto 'Zet de tv uit en sla een goed boek open' konden volgen, zouden wij een volgende generatie in grote mate versterken. Begrijp mij goed: er komen heel veel waardevolle programma's op de televisie, maar we moeten selectief zijn en ons niet als stomme slaven aan de vuilnis van vele schrijvers en producers onderwerpen.

Onlangs werd mij een boek toegestuurd door iemand die een doctorstitel aan een uitstekende universiteit had gehaald. Hij zei dat het lezen van dat boek van grote betekenis was geworden in zijn leven. Ik las het. Het gaat over jongen in Parijs die op achtjarige leeftijd door een ongeluk blind werd. Het verhaalt hoe er een nieuw licht in zijn leven kwam, toen duisternis hem omringde. Toen hij 16 of 17 was veroverden de Duitsers Frankrijk en marcheerden de Duitse soldaten Parijs binnen. Deze blinde jongeman, een briljante student, organiseerde een verzetsgroep. Hij en zijn medewerkers wonnen informatie in en verspreidden die in een klein krantje dat zij op een stencilmachine drukten. Hun werk groeide uit tot een oplage van meer dan 250.000 exemplaren. Toen werd hij door een lid van de groep verraden, opgepakt en naar Buchenwald gestuurd. Daar leefde hij met medeslachtoffers in vuil en wanhoop. Hij kon niet zien, maar hij bezat een innerlijk licht dat hem boven de tragiek van zijn omstandigheden deed uitstijgen. Hij werd een leider onder zijn lotgenoten. Het kleine krantje dat hij begonnen was, werd een enorme krant. Ik las dat boek en het verhaal over deze opmerkelijke jongeman beurde me op en sterkte me. Als u op de televisie geen goede helden en heldinnen

Samen bidden. Vaders en moeders worden aangemoedigd om met hun kleine kinderen neer te knielen en zich tot de troon van God te richten om dank te betuigen voor hun zegeningen.

voor uw kinderen kunt vinden, laat ze die dan in goede boeken vinden.

4. Ten slotte, samen bidden. Is bidden zo moeilijk? Zou het echt zo moeilijk zijn om vaders en moeders aan te moedigen om met hun kleine kinderen neer te knielen en zich tot de troon van God te richten om dank te betuigen voor zegeningen, te bidden voor de noodlijdenden en voor zichzelf, en dat dan te doen in de naam van de Heiland en Verlosser van de wereld? Het gebed is zo machtig. Ik kan daarvan getuigen en dat kunt u ook. Ieder gezin dat geen gebruik maakt van deze kostbare, eenvoudige handeling, doet zichzelf op tragische wijze tekort.

Dit zijn punten van levensbelang voor ouders en kinderen. Laten wij samen goedheid leren, samen werken, samen goede boeken lezen, samen bidden. Wij kunnen deze dingen doen ondanks de druk van ons jachtige leven. Wij kunnen ze met de kinderen doen en in het bijzonder als ze nog klein zijn. In sommige gevallen lijkt het misschien te laat, omdat

ze al tieners zijn, maar denk aan mijn doornloze johannesbroodboom. Een operatie en lijden hebben er een prachtige boom van gemaakt, die op latere leeftijd heerlijke schaduw tegen de hitte van de dag biedt.

Ik moedig u aan, in mijn heilige positie als apostel en in de roeping die ik nu heb. Dat heilige ambt wordt niet als eerbewijs verleend. Het wordt verleend met de verantwoordelijkheid om te zegenen, aan te moedigen, te versterken, en geloof in goede en heilige dingen te kweken. Met de bevoegdheid van dat priesterschap, mijn broeders en zusters, zegen ik u, dat ieder van u, ieder van ons, hoe zwak onze pogingen ook mogen schijnen, een positieve factor mogen worden in het proces om de geest van goedheid in ons gezin te brengen en in ons land terug te brengen. □

Aangepast naar een toespraak op 5 maart 1994 gegeven aan de afdeling Management Society van de Brigham Young University in Washington D. C.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Technisch hebben we wonderen gewrocht, maar helaas maken we deel uit van een morele en ethische catastrofe.
2. Wat de maatschappij bovenal nodig heeft, is versterking van de huisgezinnen.
3. Als de ouders vier eenvoudige richtlijnen zouden naleven, zou dit in onze maatschappij binnen een à twee generaties een ommekeer ten aanzien van morele waarden teweegbrengen.
 - Leer uw kinderen goedheid.
 - Werk samen.
 - Lees samen goede boeken.
 - Bid samen.
4. Wij kunnen deze dingen doen ondanks de druk van ons jachtige leven. Wij kunnen ze doen met de kinderen, en in het bijzonder als ze nog klein zijn.

HET GEZIN

EEN PROCLAMATIE AAN DE WERELD

HET EERSTE PRESIDIUUM EN DE RAAD DER TWAALF APOSTELN VAN
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

WIJ, HET EERSTE PRESIDIUUM en de Raad der Twaalf Apostelen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, verklaren plechtig dat het huwelijk tussen man en vrouw van Godswege is geboden en dat het gezin centraal staat in het plan van de Schepper voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen.

IEDER MENS – man en vrouw – is geschapen naar het beeld van God. Iedereen is een geliefde geestzoon of -dochter van hemelse Ouders, en als zodanig heeft iedereen een goddelijke aard en bestemming. Het geslacht is een essentieel kenmerk van temands voorstervelijke, stervelijke en eeuwige identiteit en bestemming.

IN HET VOORSTERVELIJKE LEVEN kenden en aanden de geestzonen en -dochters God als hun eeuwige

des Heren' (Psalm 127:3). Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden, te voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften, ze te leren dat ze elkaar moeten liefhebben en helpen, de geboden van God moeten naleven en gezagsgetrouwe burgers behoren te zijn, waar ze zich ook mogen bevinden. De echtgenoten – de moeders en vaders – zullen door God verantwoordelijk worden gehouden voor het nakomen van deze verplichtingen.

HET GEZIN is door God ingesteld. Het huwelijk van man en vrouw is van essentieel belang in zijn eeuwige plan. Kinderen hebben er recht op om binnen het huwelijk geboren te worden, en te worden opgevoed door een vader en een moeder die de huwelijksgeofte met volledige trouw eren. De kans op een gelukkig gezinsleven is het grootst als de leringen van de Heer Jezus Christus eraan ten grondslag liggen. Een geslaagd

Vader, en aanvarden zijn plan waardoor zijn kinderen een stoflijk lichaam konden krijgen en aards ervaringen konden opdoen om vooruitgang te maken op weg naar volmaking en om uiteindelijk hun goddelijke bestemming als erfgenamen van het eeuwige leven te verwezenlijken. Het goddelijk plan van gelukzaligheid maakt het mogelijk dat familiebanden ook na de dood blijven bestaan. Heilige verordeningen en verbonden die in heilige tempels beschikbaar zijn, maken het mogelijk dat de mens in de tegenwoordigheid van God terugkeert en dat het gezin voor eeuwig verenigd wordt.

HET EERSTE GEBOD dat God aan Adam en Eva gaf, had betrekking op hun vermogen om als man en vrouw kinderen te krijgen. Wij verklaren dat Gods gebod aan zijn kinderen om zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen van kracht blijft. Wij verklaren ook dat God geboden heeft dat het heilige voortplantingsvermogen alleen gebruikt mag worden tussen een man en een vrouw die wettig met elkaar gehuwd zijn.

WIJ VERKLAREN dat de manier waarop het sterfelijk leven tot stand komt door God is voorgeschreven. Wij bevestigen de heiligheid van het leven en het belang ervan in Gods eeuwige plan.

MAN EN VROUW hebben de plechtige taak om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en hun kinderen te zorgen. 'Kinderen zijn een erfdeel

huwelijk en een hecht gezin worden gegrondest op en in stand gehouden met de beginselen van geloof, gebed, bekering, vergeving, respect, liefde, mededogen, werk en gezonde ontspanning. Volgens het goddelijk plan behoort de vader zijn gezin met liefde en in recht-schapenheid te presiden. Hij heeft tot taak te voor-zien in de behoeften en de bescherming van zijn gezin. De taak van de moeder is op de eerste plaats de zorg voor de kinderen. Vader en moeder hebben de plicht om elkaar als gelijkwaardige partners met deze heilige taken te helpen. Invaliditeit, overlijden of andere omstandigheden kunnen individuele aanpassing nood-zakelijk maken. Andere familieleden behoren zonnodig steun te verlenen.

WIJ WAARSCHUWEN degenen die het verbond van huwelijkstrouw schenden, hun partner of kinderen misbruiken, of hun taken in het gezin niet nakomen, dat zij op een dag aan God rekenschap moeten afleg-gen. Verder waarschuwen wij ervoor dat het verval van het gezin de rampen voor personen, gemeenschappen en volken tot gevolg zal hebben die de profeten van vroeger en nu voorzegd hebben.

WIJ DOEN EEN BEROEP op burgers en overheids-dienaren met verantwoordelijkheidsbesef overal ter wereld om maatregelen te bevorderen die erop gericht zijn het gezin als fundamentele eenheid van de maat-schappij te handhaven en te versterken.

Deze proclamatie heeft president Gordon B. Hinckley voorgelezen als onderdeel van zijn toespraak, gehouden tijdens de algemene bijeenkomst van de zustershulpvereniging in Salt Lake City (Utah) op 23 september 1995.

FLORENCE CHUK

HET WONDER DER VERANDERING

Jan U. Pinborough en Barbara J. Clarke

Vreugde straalt van het gezicht van Florence Chukwurah uit Lagos (Nigeria). En dat is begrijpelijk. In de belangrijke dingen des levens – haar geloof, haar gezin en haar opleiding – is zuster Chukwurah een uitermate gezegende vrouw. Zij is de moeder van getrouwe kinderen, ze is een capabele en ervaren verpleegster, en zij heeft met grote bekwaamheid met haar man, Christopher, samengewerkt toen hij het zendingsgebied Accra (Ghana) presideerde. Daar zorgde ze ervoor dat de zendingen minder vaak ziek waren door ze te leren hun water te koken en te filteren, gezond te eten en hun woonomgeving schoon te houden. De familie Chukwurah zal

vanaf nu zelfs nog meer in de gelegenheid zijn om te dienen, want broeder Chukwurah is onlangs geroepen als gebiedsautoriteit in het gebied Afrika.

Florence Chukwurah's leven is echter niet zo veelbelovend begonnen. Hoe zij zo'n deskundige, succesrijke vrouw is geworden is een verhaal van wonderen.

De geleidelijke gedaanteverandering van de rups, die zich ontwikkelt van een simpele soort worm tot een prachtig gevleugeld schepsel, lijkt altijd een wonder. Maar de gedaanteverandering van een mensenleven is helemaal verbluffend. En volgens president Ezra Taft Benson staat dit wonder iedereen ter

beschikking: 'Mannen en vrouwen die hun leven aan God overdragen, zullen ontdekken dat Hij veel meer van hun leven kan maken dan zijzelf. Hij zal hun vreugden verdiepen, hun verstand verlevendigen, hun spieren versterken, hun geest verheffen, hun zegeningen verveelvoudigen, hun mogelijkheden doen toenemen, hun ziel troosten, vrienden geven en vrede over hen uitstorten.' (Kerstboodschap van het Eerste Presidium, 7 december 1986.)

Net zoals de verandering van rups tot vlinder geleidelijk is, zal ook de gedaanteverandering van een mens niet in een ogenblik plaatsvinden. Maar zelfs een levenslange uitdaging kan een sterke kant worden van iemand die standvastig tot de Heer opziet en zichzelf in overeenstemming brengt met zijn goddelijke wil.

'IK BESLOOT OM HARD TE WERKEN'

Het wonder van verandering is in het leven van Florence Chukwurah overduidelijk zichtbaar. Zij werd in armoede geboren in Onitsha (Nigeria). Haar vader, die als zeeman werkte, was zelden thuis. Florence' moeder had geen opleiding genoten en werkte hard om haar gezin te voeden.

Toen Florence een jonge vrouw werd, begon zij te beseffen, hoe arm haar ouderlijk gezin was. Tegen de tijd dat ze elf was, had ze een onwrikbaar besluit genomen: zij zou zich aan de armoede ontworstelen. Dat was meer dan een kinderdroom, want zij deed zichzelf ook enkele krachtige beloften, die, naar zij meende, een beter leven zouden bezorgen. 'Ten eerste besloot ik aan de armoede te ontkomen door God ernstig te zoeken. Naast dit basisbesluit had ze drie praktische voornemens. Ik besloot mijn ouders en oudere mensen te gehoorzamen; ik besloot mijn schoolwerk serieus aan te pakken; en ik besloot hard te werken met mijn handen.'

Hard werken was al lang een deel van haar leven. Zij

CHUKURAH

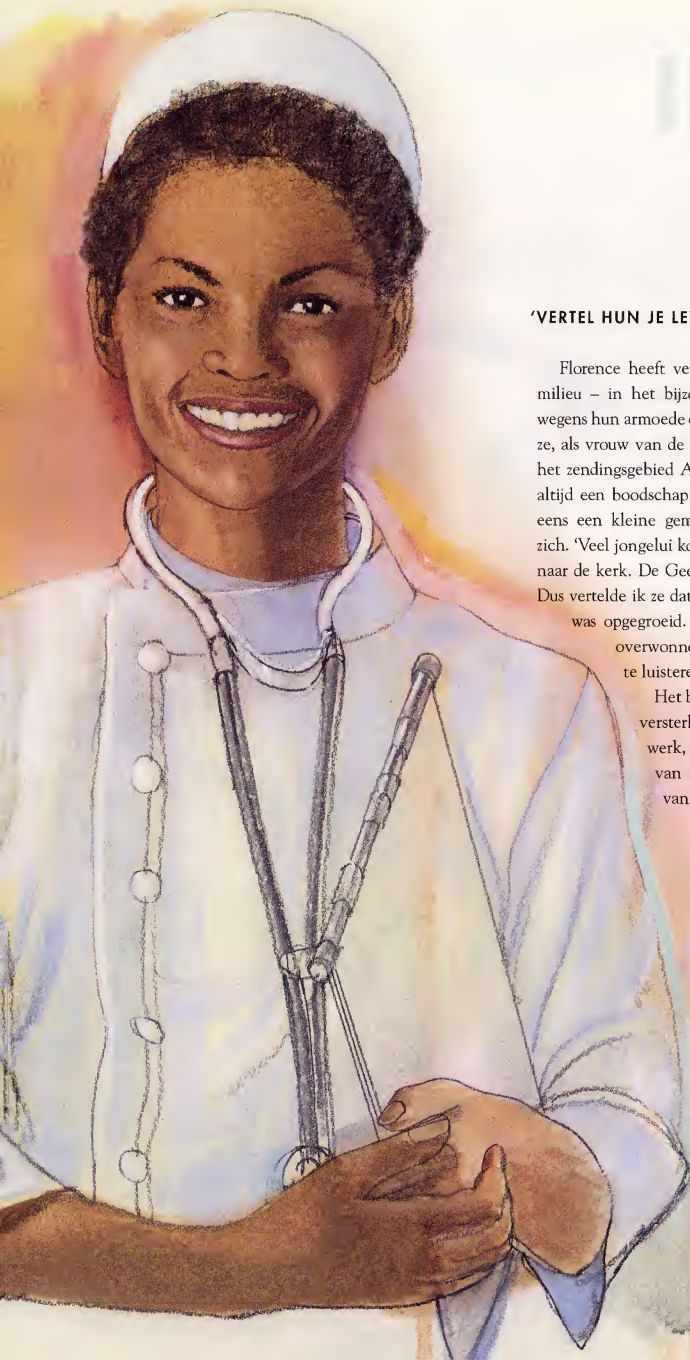
haalde water voor het gezin uit de openbare kranen of uit de rivier, ze sprokkelde in de omgeving hout voor het vuur en hakte het klein om te kunnen koken, en ze hielp haar moeder met het tijdrovende klaarmaken van de cassave – het hoofdvoedsel van het gezin.

Na school moesten de jongere kinderen verzorgd en met eten geholpen worden, en moest ze haar huiswerk doen. 's Zaterdags moest de was gedaan worden bij de openbare kranen. Zelfs op feestdagen ging Florence groenten kopen en verkopen om haar schoolgeld te kunnen betalen.

Florence kon dit alles met een gewillig hart doen vanwege de beslissingen die zij als elf-jarige had genomen. 'Ik wilde dit alles graag doen om mijn liefde voor mijn ouderlijk gezin te tonen en mijn vader en moeder te eren,' legt zij uit.

De verandering van een arm kind in een bekwame, succesrijke vrouw vereiste consequent hard werken van Florence Chkukurah.

'VERTEL HUN JE LEVENVERHAAL'

Florence heeft veel begrip voor kinderen uit een arm milieu – in het bijzonder de kinderen die verlegen zijn wegens hun armoede of hun gebrek aan onderwijs. Wanneer ze, als vrouw van de zendingspresident, de gemeenten van het zendingsgebied Accra bezocht, had zuster Chukwurah altijd een boodschap voor zulke jongeren. 'Wij bezochten eens een kleine gemeente', herinnert zuster Chukwurah zich. 'Veel jongelui konden niet lezen en vele kwamen niet naar de kerk. De Geest zei: "Vertel hun je levensverhaal." Dus vertelde ik ze dat ik ook in dergelijke omstandigheden was opgegroeid. Ik zei dat ik mijn verlegenheid had overwonnen door mijn best te doen op school en te luisteren naar mijn ouders en leerkrachten.'

Het beeld van burens die ontwikkeld waren, versterkte haar toewijding aan haar schoolwerk, toen ze nog jong was. Verscheidene van haar vriendinnetjes waren dochters van onderwijzers en schoolhoofden.

Een deel van haar interesse

voor de verpleging kwam voort uit haar bewondering voor de kleding van verpleegsters; het verzorgen van haar broertjes en zusjes had haar natuurlijke verlangen om anderen te helpen ook ontwikkeld. Haar vader leende geld van een geldschietster om haar middelbare school te financieren. Later betaalde Florence hem dat geld terug, maar ze kon geen universiteit of lerarenopleiding bekostigen. De regering gaf haar echter financiële steun voor de verpleegstersopleiding. Dus reisde Florence op 16-jarige leeftijd zes uur van huis vandaan om haar training als verpleegster te ontvangen.

In het jaar dat Florence examen deed aan het Queen Elizabeth Hospital kreeg zij de Florence Nightingale-onderscheiding voor beste verpleegster van het jaar. Ze studeerde verder en was vijf jaar later, in 1970, vroedvrouw.

Nu moedigt zuster Chukwurah de jonge mensen die ze leert kennen sterk aan om met behulp van het leesprogramma van de kerk het analfabetisme te overwinnen. 'Ik vertel hun dat zij de toekomst van Afrika zijn', zegt ze. Ze moedigt de jongelui aan om te waarderen wat ze hebben, maar ook om dat met hard werken, creativiteit en fantasie te verbeteren.

EEN GEZIN DAT OP DE HEILAND STEUNT

Sterker nog dan haar verlangen naar onderwijs was haar hunkering om met het gezin naar de kerk te gaan. Eigenlijk 'snakte' ze hiernaar. Zij beschouwde mensen bij haar in de buurt die met het hele gezin naar de kerk gingen, als bijzonder gezegend. Ze bewonderde ook een man die 'Heilige Nweje' werd genoemd, een gepensioneerde Anglicaanse dominee die rondging in de buurt om kinderen aan te sporen tot goed gedrag.

Haar eigen voorbeeldige gedrag was de aanleiding tot de gebeurtenissen die haar diepste wens vervulden. Ze werkte in haar geboortestad Onitsha (Nigeria) als verpleegster. Een vrouw bij haar in de buurt merkte dat Florence na haar werk altijd naar huis ging in plaats van met mannen uit te gaan. De vrouw raadde haar neef aan contact met haar te zoeken.

Toen zij eenmaal een uitstekende verpleegster en vroedvrouw was, leerde Florence Christopher Chukwurah kennen. Samen zochten zij naar de kerk van de Heer.

Toen Christopher Chukwurah met Florence had kennisgemaakt, vertelde hij haar onmiddellijk dat hij een vrouw zocht. Op aanbeveling van zijn tante wilde hij graag met Florence trouwen. Florence beloofde zijn aanzoek te overwegen.

'Ik was mijn hele leven al heel dichtbij de Heer geweest,' vertelt zuster Chukwurah. 'Iets in me zei altijd dat ik dichtbij de Heer moest blijven.' Ze had voortdurend om een goede echtgenoot gebeden – een man die voor haar zou zorgen en geen alcohol zou gebruiken. 'Ik wilde een gezin dat echt op de Heiland zou steunen,' legt ze uit.

Toen ze over Christopher bad, kreeg ze een warm gevoel dat haar vertelde dat deze man geestelijk ingesteld was. Toen hij terugkwam voor een antwoord nam ze zijn aanzoek aan. Zij trouwden op 3 maart 1972.

Zoals zij had gevoeld, deelde Christopher Chukwurah inderdaad haar honger naar geestelijke zaken. Samen onderzochten zij een aantal kerken, waarbij ze vaak vastten en baden.

Christopher deelde ook haar drang naar ontwikkeling. Hij had zijn baccalaureaat in politicologie en informatica behaald, en kort na hun huwelijk gingen zij naar de Verenigde Staten. Christopher haalde daar zijn doctoraal in pedagogiek aan de Illinois State University. Florence volgde een deeltijdstudie psychologie en werkte in verscheidene ziekenhuizen.

In 1977 keerden zij naar Nigeria terug, maar hadden zich nog steeds bij geen enkele kerk aangesloten. In 1981 waren zij het zwerven van de ene kerk naar de andere moe.

In de loop der jaren was het bij de familie Chukwurah traditie geworden om op de laatste dag van het jaar een gezinsvasten te houden. Op oudejaarsdag, 31 december 1981, vastten ze met het doel hulp te ontvangen bij het vinden van een kerk waarvan zij voor de rest van hun leven lid konden blijven.

Slechts negen dagen later, terwijl Florence in de keuken stond te koken en Christopher een lezing voor een universiteitsklas zat voor te bereiden, ontvingen zij beiden een gedachte als antwoord op hun gebeden. 'Ik had aanhoudend

Daar haar man weg was en er geen andere priesterschapsdrager beschikbaar was, knielde Florence in gebed neer en smeekte om verlichting voor haar zieke zoon. **Hierboven: Florence en Christopher Chukwurah.**

het gevoel dat we een vriend van ons moesten bezoeken. Toen ik dit tegen mijn man zei, antwoordde hij: "Dat gevoel heb ik ook. Kunnen we gelijk gaan?"

Bij die vriend thuis kregen ze tot hun verbazing wat frisdrank aangeboden in plaats van het gebruikelijke bier. Hij legde uit dat zijn vrouw en hij geen alcohol meer dronken en niet meer rookten, omdat ze nu lid waren van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

'Mijn man en ik keken elkaar aan', zegt zuster Chukwurah. 'Wij houden zo veel van elkaar, dat we met onze ogen kunnen praten. Nadat we elkaar in de ogen hadden gekeken, vroegen we direct: "Hoe kunnen we lid van die kerk worden?"'

Na het ontvangen van de zendelingenlessen werden broeder en zuster Chukwurah in februari 1982 gedoopt.

'IK ZING VOORTDUREND IN MIJN HART'

Toen hij tien jaar lid van de kerk was, werd Christopher Chukwurah geroepen om het zendingsgebied Accra te presideren. Die roeping betekende voor broeder en zuster Chukwurah de bekroning van al hun zegeningen, daar zij als echtpaar in de Salt Lake tempel aan elkaar verzegeld konden worden.

Hun oudste zoon, Emeka, die op zending is in het zendingsgebied Johannesburg (Zuid-Afrika) kon ook aan hen verzegeld worden.

Broeder en zuster Chukwurah hopen dat de tijd spoedig zal komen dat hun twee andere kinderen ook aan hen verzegeld kunnen worden. Uchenna, hun tweede zoon, is klaar met zijn voortgezet onderwijs en seminarie. Hij is de muzikale leider en organisat van de gemeente, en wil medicijnen gaan studeren. Hun jongste zoon, die nu tien is, heet Oluebube, hetgeen 'wonder van God' betekent. Hij is een prima leerling op school en heeft een prachtige zangstem. Broeder en zuster Chukwurah hebben bovendien nog twee pleegdochters.

Broeder en zuster Chukwurah hebben geleerd zowel in kerkroepingen als in het verzorgen van hun kinderen

naar de ingevingen van de Geest te luisteren. Toen Uchenna eens ernstig ziek werd, bleef zuster Chukwurah bij hem, terwijl haar man in zijn roeping als zendingspresident naar Sierra Leone reisde. De negenjarige jongen had weliswaar medicijnen gekregen, maar werd toch steeds zieker. Hij bleef maar overgeven en verzwakte snel, totdat hij uiteindelijk bewusteloos raakte. Florence controleerde zijn polsslag en die was erg zwak. Ze was er zeker van dat hij doodging.

Daar er geen priesterschapsdrager in de buurt was om hem een zegen te geven, knielde zuster Chukwurah bij zijn bed en hield hem in haar armen terwijl ze om hulp bad. Tijdens dit gebed kreeg zij duidelijk het gevoel dat zij hem een bepaald medicijn niet meer moest toedienen. Het was kwart voor zes in de ochtend en ze moest hem het medicijn om zes uur geven. Geheel opgelucht stond ze op. Met het volste vertrouwen veranderde zij de medicatie. Uchenna's pols werd direct normaal en de misselijkheid verdween.

'Ik miste mijn man, die hem had kunnen zalven,' zegt zuster Chukwurah. 'Mijn enige hoop was de Heer, dus oefende ik mijn geloof en riep de Heer aan. En de Heer heeft hem gered.'

Florence Chukwurah somt dankbaar de wonderen in haar leven op: 'Ik heb nooit om voedsel hoeven bedelen. Ik ben altijd onafhankelijk geweest. Ik ben erin geslaagd mijn gezin te leren besmettelijke ziekten te mijden door zijn goede hygiëne toe te passen, en ik heb vele anderen hierin getraind. Ik heb een priesterschapsdrager als echtgenoot, die me helpt bij de opvoeding van onze kinderen in de vreze en dienst des Heren.'

Het leven van Florence Chukwurah is veranderd van een leven vol onzekerheid en gebrek in een leven vol vrede en vreugde. 'De Heer heeft mijn gebeden verhoord', zegt ze. 'Hij heeft mijn strijd om en zoeken naar een positieve, gelukkige toekomst begrepen. Hij heeft mijn moeite beloond met zoveel zegeningen, dat ik het niet kan beschrijven. Sinds ik lid van de kerk ben, word ik wakker met vrede in mijn hart. Ik zing voortdurend in mijn hart.' □

Struikelblokken, geloof en wonderen

President Thomas S. Monson

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Voor beginners in familiegeschiedenis was door de jaren heen 'angst' en het daarbijbehorende gevoel van 'ongeschiktheid' een van de grote struikelblokken. De taak om onze doden op te sporen en ervoor te zorgen dat de zaligmakende verordeningen voor hen verricht worden, is een opdracht van onze hemelse Vader en zijn geliefde Zoon. Zij laten ons niet in de steek, maar bereiden de weg en beantwoorden onze gebeden op soms dramatische wijze.

Enkele jaren geleden verscheen er een bericht van Reuter in de krant, waarin stond hoe een Amerikaan zijn familieleden in Groot-Brittannië, die hij al lang uit het oog was verloren, weer op het spoor kwam door middel van een luchtpostbrief naar Londen. Het enige wat Mike Archdale, 25 jaar, uit Miles City (Montana) wist, was dat zijn grootvader Lionel Dawson Archdale aan het eind van de negentiende eeuw uit Noord-Ierland naar de Verenigde Staten was geëmigreerd. Dus schreef Mike een brief naar het enige adres dat hij in Londen kende –

het Brits toeristenbureau – en vroeg om hulp bij het vinden van zijn familie.

Op het toeristenbureau werd de brief geopend door een medewerker in public relations, Gilbert Archdale.

Gilbert Archdale deed wat onderzoek en antwoordde Mike: 'Hallo, ik ben je neef.'

De rest is natuurlijk duidelijk.

Wanneer onze voorouders uit Scandinavië komen, hebben wij bovendien te maken met de lastige patroniemen. Om wie niet uit Scandinavië komt hier enig idee van te geven het volgende voorbeeld: mijn grootvader heette Nels

Monson; zijn vader heette helemaal geen Monson, maar Mons Okeson; en zijn vader heette Oke Pederson; en zijn vader heette Peter Monson – terug naar de naam Monson – en zijn vader heette Mons Lustig. Lustig was een Zweedse militaire naam om de families Peterson, Johnson en Monson uit elkaar te kunnen houden, wanneer ze in militaire dienst gingen. Ook dit hoeft geen probleem te vormen als we ons verdiepen in de procedures van naamgeving.

Toen het genealogisch comité net was georganiseerd, verkondigde president Hugh B. Brown ons dat het zendingswerk in de geestenwereld met versnelde pas voorwaarts gaat. Hij haalde president Joseph F. Smith aan die gezegd had dat iedereen die het evangelie niet in de sterfelijkheid heeft kunnen horen, het daar te horen krijgt. President Smith verklaarde: 'Dit evangelie dat aan de profeet Joseph Smith werd geopenbaard, wordt reeds gepredikt aan de geesten in de gewangenis, aan hen die vanuit deze fase van activiteit zijn overgegaan naar

de geestenwereld zonder het evangelie te kennen. Joseph Smith predikt hun het evangelie, evenals Hyrum Smith. Hetzelfde doen Brigham Young en alle gelovige apostelen die in deze bedeling onder het bestuur van de profeet Joseph hebben geleefd.¹

En in 1916 heeft president Smith gezegd: 'Door ons werk voor hen zullen de boeien der gevangenschap van hen afvallen, de duisternis rondom hen zal opklaren, zodat licht hen kan beschijnen, en zij zullen in de geestenwereld horen van het werk dat door hun kinderen hier [op aarde] voor hen is gedaan en zich met u in het uitvoeren van deze plichten verheugen.'²

Ik houd van het woord *plicht*. Een plicht is mij heilig. Ik denk aan de woorden van Harry Emerson Fosdick die zei: 'Mensen werken hard voor geld. Zij werken nog harder voor andere mensen. Maar het hardst werken zij, wanneer zij een goede zaak zijn toegewijd. Tenzij hun bereidheid hun plichtsgevoel overtreft, zullen mannen als dienstplichtige vechten in plaats van als patriot. Een plicht wordt pas goed gedaan als iemand die hem doet, zo mogelijk, graag meer zou doen.' Mensen die toegewijd zijn aan familiegeschiedenis voldoen aan deze definitie van het woord *plicht*. U bent toegewijd.

Ofschoon tijdelijke obstakels bij ons familieonderzoek misschien onoverkomelijk lijken, zien wij in een ondoordringbaar veld dikwijls, op

Ofschoon tijdelijke obstakels bij ons familieonderzoek misschien onoverkomelijk lijken, zien we in een ondoordringbaar veld dikwijls, op wonderbaarlijke wijze, een duidelijk pad voor ons.

wonderbaarlijke wijze, een duidelijk pad voor ons.

Enkele jaren geleden schreef Alice E. Smith uit Yuba City (Californië) over een geloofsversterkende ervaring bij haar onderzoek naar overlijdensgegevens van haar overgrootvader. Zij en haar man waren op de terugreis van hun jaarlijks bezoek aan hun dochter die in de buurt van Seattle (Washington) woonde. Hoewel zuster Smith wist, dat haar man er een hekel aan had om een omweg te maken, vroeg ze hem

toch om even langs een begraafplaats te gaan om te kijken of haar overgrootvader daar wellicht lag begraven. Ze was blij verrast toen haar man vlot instemde om even af te buigen naar een stadje aan de rivier de Columbia.

Op het gevoel reden zij naar de dichtstbijzijnde van drie begraafplaatsen, parkeerden de auto in een wat ouder stadsdeel en begonnen te zoeken. Binnen tien minuten riep hun jongste dochter: 'Hier ligt een Bayley. Ik denk dat dit hem is!'

Met een kan water en een doekje uit de auto begon haar man het mos zorgvuldig van de grafsteen te verwijderen. Hierdoor kwam de naam vrij, uitgebreide data en een kleine inscriptie. Luister eens naar de grote betekenis van deze inscriptie: *Hier is mijn hart, O, neem en verzegel het; verzegel het voor uw hemel.* Ongetwijfeld waren zij door hemelse hulp naar deze boodschap van hun vrome methodistische voorouder aan zijn familie van nu toegeleid.

Een ander familielid was in staat de inscriptie te identificeren. Ze kwam uit de oude lofzang 'Come, Thou Fount of Every Blessing'³ [Kom, Gij, Bron van iedere zegen]. De goddelijke boodschap van die lofzang zal voor eeuwig klinken in het hart van de steeds groeiende familie. Het woord *verzegelen* zal een grotere betekenis krijgen.

De Heer heeft nooit gesuggereerd, dat zijn werk beperkt zou blijven tot ons sterfelijk leven. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: Alles wat wij voor ons eigen heil doen, moet ook voor het heil van onze geliefden gedaan worden, want het heil is voor iedereen hetzelfde.

Wij moeten niet verflauwen in goeddoen. Als we ooit menen dat ons aandeel in dit heilige werk klein of onbetekenend is, moeten we bedenken dat 'de waarde van zielen groot is in Gods ogen'⁴. Is het niet verwonderlijk dat we zoveel willen geven voor de bevordering en vooruitgang van dit werk als we er eenmaal een getuigenis

van hebben gekregen? Barrières vervliegen als mist voor de ochtendzon. Wanneer wij ons werk doen met geloof, komen wij in aanmerking voor de gewenste zegeningen.

Toen ik als zendingspresident van het zendingsgebied Toronto in Canada werkzaam was, was daar een zekere Myrtle Barnum die zeer toegewijd aan haar familiegeschiedenis werkte. Wat was zij getrouwd in dit heilige werk. Ze had heel veel gegevens verzameld in het gebied bij de rivier de St. Lawrence. Ze kon nu niet verder meer komen met haar stamboom. Ze wist niet wie ze nog om hulp zou kunnen vragen. Ze bestudeerde bronnen. Ze zocht. Ze bad. Ze gaf het nooit op. Wel frustreerde het haar dat er maandenlang geen resultaat was, maar ze bleef hopen.

Op een dag kwam ze langs een tweedehands winkel en had het gevoel dat ze naar binnen moest gaan. Terwijl haar blik langs de boekenplanken gleed, viel haar oog op een stel boeken. Ze zal nooit anders kunnen getuigen dan dat de Heer haar daartoe inspireerde. De titel van die twee boeken was: *Pioneer Life on the Bay of Quinte, volumes 1 and 2*. Het klonk als een roman. Ze strekte haar hand uit en nam die twee stoffige boeken van de plank, deed ze open en was zeer verbaasd. Dit waren geen romans. Deze boeken bevatten genealogische verslagen van alle mensen die aan de Baai van Quinte hadden gewoond tot in de tijd dat verslagen voor het eerst goed be-

waard konden worden. Haastig zocht ze de bladzijden af en vond de informatie waardoor zij haar stamboom weer verder kon gaan uitzoeken en ze haar familieonderzoek kon voortzetten.

Een ouderlingenquorum in dat gebied bracht het aanzienlijke bedrag bij elkaar waarmee zij die twee boeken kon kopen. De boeken werden naar het hoofdkantoor van de kerk in Salt Lake City gestuurd en ik vernam uit een brief dat deze twee boeken het middel zijn geweest waardoor het onderzoek in familierelaties voor duizenden die reeds overleden waren, geopend kon worden. Een groot aantal mensen was dolgelukkig dat deze onschatbare vondst gedaan was, die aan hun genealogie zou bijdragen. Onder hen bevond zich president Henry D. Moyle, toenmalig lid van het Eerste Presidium. Een grootvader van hem was uit dat gebied afkomstig. Dit kon allemaal plaatsvinden, doordat een zeer gelovige dienaar van de Heer weigerde het op te geven, weigerde ontmoedigd te raken, weigerde te zeggen: 'Ik als enkeling kan hieraan niets doen'.

O, broeders en zusters, moge onze hemelse Vader het essentiële en voldoende schenkende werk van familiegeschiedenis zegenen. □

NOTEN

- 1 *Evangelieleer* (Salt Lake City: Deseret Book Company, 1939), blz. 475.
- 2 In Conference Report, Oktober 1916, blz. 6.
- 3 *Hymns*, 1948, nummer 70.
- 4 LV 18:10.

HOE KAN IK MIJN VRIEND ERTOE BRENGEN HET VISIOEN VAN JOSEPH SMITH TE ACCEPTEREN?

Een van mijn vrienden zegt dat hij alles van de kerk kan accepteren, behalve het eerste visioen van Joseph Smith. Wat zou ik tegen hem kunnen zeggen?

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande de leerstellingen van de kerk.

ONS ANTWOORD:

Alsinds de tijd van Adam heeft God profeten geroepen om zijn woord aan zijn kinderen op aarde over te brengen. In de Bijbel staat: 'Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten' (Amos 3:7).

Visioenen vormen slechts één manier waarop de Heer met zijn profeten in contact treedt. Hij heeft gezegd: 'Indien onder u een profeet is, dan maak Ik, de Here, Mij in een gezicht aan hem bekend, in een droom spreek Ik met hem' (Numeri 12:6).

Net als in vroeger tijden leidt de Heer ons ook in deze tijd door middel van levende profeten. Een van de belangrijkste boodschappen van de herstelling is zelfs dat God, omdat Hij wist welk onheil er over de inwoners der aarde zou komen, Joseph Smith jr. riep, tot hem sprak vanuit de hemel en hem geboden gaf (zie Leer en Verbonden 1:17).

Net zo min als Mozes was Joseph Smith erop uit om profeet te worden. Maar zij kregen allebei een dramatisch visioen dat niet alleen hun leven veranderde, maar ook dat van miljoenen

andere mensen. Mozes kreeg zijn visioen op een ruige bergheiling toen hij het vreemde verschijnsel van een brandende braamstruik nader bekeek. Het visioen van de veertienjarige Joseph vond plaats in de stilte van een bos toen hij probeerde te achterhalen welke kerk de ware was. Door die vraag werden de hemelen geopend, en werd Joseph Smith het uitverkoren middel waardoor de Heer het evangelie van Jezus Christus in onze tijd op aarde herstelde.

Spoor uw vriend aan om hetzelfde te doen als wat Joseph Smith deed toen hij op zoek was naar de waarheid: de Schriften lezen en God om leiding vragen, de raad van de hedendaagse profeten bestuderen, hun leringen opvolgen, en bidden om een eigen getuigenis.

Een getuigenis van het Boek van Mormon is ook een getuigenis van de goddelijke roeping van Joseph Smith als profeet. Dexter Donayre uit de wijk Santa Cruz Davao del Sur in de ring Digos (Filipijnen) zegt: 'Ik weet uit ervaring dat één manier om mensen ervan te overtuigen dat Joseph Smith werkelijk God heeft gezien, is door hun te vragen het Boek van Mormon

te lezen. Als zij aandacht schenken aan de belofte van Moroni en onze hemelse Vader vragen of datgene wat ze hebben gelezen waar is (zie Moroni 10:5), dan moeten ze wel geloven in de man die het door de macht van God vertaald heeft.'

ANTWOORDEN VAN LEZERS:

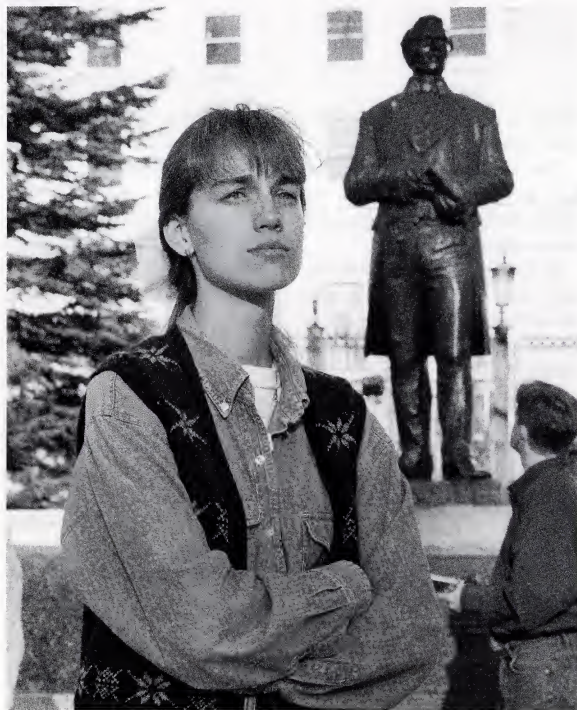
Het is duidelijk dat je vriend wel de boodschap, maar niet de boodschapper wil accepteren. Als gevolg van het hemelse visioen van Joseph Smith is het evangelie van Jezus Christus nu op aarde. Dat visioen was de eerste van een reeks openbaringen die hij ontving tijdens het proces waarin de kerk hersteld werd. De vruchten van de herstelling zijn nu over de hele wereld te vinden.

Als je vriend geloof heeft en bidt, en als je jouw geloof voor hem wilt aanwenden en voor hem wilt bidden, zal hij de kerk en de profeet van God, Joseph Smith, accepteren.

Grazia Maria Salvatrice
Battezzato
Gemeente Catania
Zendinggebied Catania
(Italië)

Met mij was het net als met je vriend. Ik had veel waardering voor de kerk en voor wat die te bieden had. Ik aanvaardde de leer, en ik wist dat die waar was. Ik begreep de zendingen niet helemaal toen zij vertelden dat Joseph Smith een profeet van God was, net als de profeten van ouds. Maar ik

profeet van God was, en dat de kerk in deze tijd door president Gordon B. Hinckley geleid wordt.

Ik zou je vriend met klem willen vragen om te doen wat ik heb gedaan: ga regelmatig naar de kerk, luister oplettend naar de getuigenissen van de leden, lees ijverig in de Schriften, en bid onophoudelijk om een getuigenis van de Geest.

Tânia Akiko Takahashi (15)

Gemeente Janaitiba

Zendingsgebied Belo Horizonte (Brazilië)

Lees met je vriend de geschiedenis van Joseph Smith in de Parel van grote waarde door. Bid samen tijdens het lezen. Geef hem je getuigenis. In de tijd dat ik de lessen van de zendingen volgde, was dat voor mij de juiste benadering. Ik twijfel er nu niet aan dat Joseph Smith een profeet, ziener en openbaarder was.

*Gerardo Varas Eofré
(19)*

*Wijk Ovalle-Zuid
Ring Ovalle (Chili)*

Als je vriend alles van de kerk aanvaardt, moet hij ook het eerste visioen van Joseph Smith en zijn andere openbaringen aanvaarden. Misschien weet je vriend diep in zijn hart wel dat Joseph Smith een profeet was; uiteindelijk hebben we daardoor de kerk in deze tijd.

Moedig hem aan om te vasten en te bidden om een persoonlijke open-

liet me daardoor niet ontmoedigen. Ik wist dat de Heer mij, als ik naar de kerk bleef gaan en gehoorzaam bleef, zou zegenen met inzicht.

Toen ik de Leer en Verbonden las, merkte ik dat veel afdelingen beginnen met: 'Openbaring, gegeven bij monde van de Profeet Joseph Smith (...)'. Toen ik daarover nadacht, kwam mij in gedachten dat elke afdeling boodschappen, adviezen en geboden van onze hemelse Vader bevat en dat Hij dus voortdurend met Joseph Smith in contact moest staan.

Later, toen ik het Boek van Mormon voor de tweede maal las, was ik zeer onder de indruk van het feit dat Lehi getuigt dat Jozef van Egypte had geprofeteerd over de komst van

een ziener wiens 'naam (...) naar de mijne (zal) worden genoemd, en deze zal als die van zijn vader zijn' (2 Nephi 3:15). De profeet Joseph Smith werd vernoemd naar zijn vader, welke naam duizenden jaren eerder ook gedragen werd door een grote geestelijke leider in Egypte.

Toen ik daarna las over het martelaarschap van Joseph Smith voelde ik de influistering van de Geest opnieuw. Ik wist dat de Heer in deze laatste dagen een profeet gekozen had, een profeet die het grote geloof had dat nodig was om onze hemelse Vader en de Heiland te zien en om het evangelie van Jezus Christus te herstellen.

Nu heb ik een sterk getuigenis van het feit dat Joseph Smith werkelijk een

baring, een getuigenis van de Geest dat de kerk waar is en dat Joseph Smith een profeet van de Heer was. Wanneer hij dat getuigenis ontvangt, zul je de vreugde ervaren getuige te zijn van de doop van je vriend.

Rocío Rodríguez
Sánchez
Wijk Ampliación
Ring Madero (Mexico)

Vraag je hemelse Vader wat het beste moment en de beste plaats is om samen met je vriend over Joseph Smith te praten. Vraag of het hart van je vriend verzacht mag worden en ontvankelijk zal zijn voor wat je te zeggen hebt. Geef je vriend op dat moment en op die plaats je getuigenis en laat hem weten dat hij, als hij oprecht bidt, zelf ook een getuigenis over Joseph Smith kan verkrijgen.

Stefanie Fritz
Wijk Dortmund
Ring Dortmund (Duitsland)

Ik voel wel met je vriend mee. Zelfs na mijn doop had ik nog twijfels over het visioen van Joseph Smith. Maar in de loop van de tijd zijn mijn geloof en mijn getuigenis sterker geworden. Uiteindelijk kreeg ik zekerheid toen ik de bijbelse raad opvolgde: 'Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden. Maar hij moet bidden in

geloof, in geen enkel opzicht twijfelende' (Jakobus 1:5-6).

Met deze zelfde tekst als richtlijn bad de jonge Joseph Smith tot God, en zijn gebed werd verhoord met een heerlijk visioen.

Ik kan getuigen dat dit visioen werkelijk heeft plaatsgevonden. ik weet dat de Heer ons gebed verhoort als we oprecht en met een eerlijke bedoeling bidden.

Jóse da Silva Matos
Wijk Leca da Palmeira
Ring Matosinhos (Portugal)

Tijdens mijn zending heb ik vaak met dit probleem te maken gehad. Puttend uit mijn ervaring kan ik je het volgende zeggen: onze hemelse Vader zou geen waar boek, het Boek van Mormon, aan een valse profeet openbaar maken. Geef met liefde je getuigenis aan je vriend.

Ouderling Danny Vivar
Zendingsgebied San
Juan (Puerto Rico)

In de Schriften staat 'dat God inderdaad mensen inspireert, en hen tot Zijn heilig werk roept, zowel in deze eeuw en in dit geslacht, als in geslachten van ouds; Daardoor aantonend, dat Hij dezelfde God is, gisteren, heden en voor eeuwig' (Leer en Verbonden 20:11-12).

Ik weet dat God de Vader en Jezus Christus werkelijk aan Joseph Smith

zijn verschenen. De ware kerk van Jezus Christus is in deze laatste bedeling door hem hersteld.

Zoe Calagos Llado
Gemeente Caloocan 3
Ring Caloocan
(Filipijnen)

De leringen van de kerk zijn waar en rechtvaardig. Aangezien deze waarheden door middel van Joseph Smith geopenbaard zijn, moet hij een door God gekozen profeet zijn. Alle andere visioenen die hij heeft gekregen, moeten daarom ook waar zijn.

Ouderling Séry
Zendingsgebied Abidjan (Ivoorkust)

Ook jij kunt van de vraag- en antwoordrubriek een succes maken door de onderstaande vraag te beantwoorden. Stuur je antwoord vóór 1 augustus 1996 naar:

QUESTIONS AND ANSWERS,
International Magazines,
50 East North Temple Street,
Salt Lake City,
Utah 84150, USA

Vermeld je naam, adres, leeftijd, woonplaats, wijk of gemeente en ring of district. Je kunt in je eigen taal schrijven (of typen); de antwoorden worden vertaald. Stuur zo mogelijk ook een foto van jezelf. Die wordt echter niet teruggestuurd.

VRAAG: De mensen zeggen dat het evangelie je gelukkig maakt. Ik doe wat ik verondersteld word te doen. Waarom voel ik me niet gelukkig? □

Nieuwe zendingspresident geroepen

De kerk heeft nu in totaal 307 zendingsgebieden. In de maand juli zal in 135 van die zendingsgebieden een nieuwe zendingspresident aankomen. Ook in het zendingsgebied Amsterdam Nederland zal dat het geval zijn, want president Donald M. Peck zal worden opgevolgd door president Hoyt W. Brewster (57), vergezeld van zijn vrouw, Judith.

President Brewster is geboren in Salt Lake City en als jongeman op zending geweest in Nederland. Hij is onder andere bisschop, hogeraadslid en raadgever in een ringpresidium geweest. Hij is werkzaam geweest als managing director van de afdeling priesterschapszaken van de kerk. Zuster Brewster-Thiede is onder andere werkzaam geweest als ZHV-presidente en jeugdwerkpresidente, ten tijde van haar roeping was ze raadgeefster in het jongevrouwenpresidium van haar wijk. President en zuster Brewster hebben vijf kinderen. Zij zijn afkomstig uit de wijk Brighton 10 in de ring Salt Lake Brighton. «

Genealogische Vereniging Caribbean opgericht

Lieke Karssen

Na vele maanden van voorbereiding en bekendmaking werd dan eindelijk het startsein gegeven: de eerste bijeenkomst van de Genealogische Vereniging Caribbean. De kerk was aangekleed met posters en vlaggen, die door de ambassades en verenigingen waren uitgeleend. Op de achtergrond kon men de vrolijke muziek uit de desbetreffende landen horen.

Het programma begon met een aankondiging van de kersverse voorzitter van de vereniging, broeder Lucio Wijngaarden. Het idee en de uitwerking van de vereniging lag

De deelnemers aan de oprichting van de Genealogische Vereniging Caribbean.

bij zuster Lieke Karssen, vandaar dat zij de inleiding deed en haar motivatie uitlegde om deze vereniging in het leven te roepen. Drie van haar zes kinderen zijn met buitenlanders gehuwd, en wel uit Curaçao, Suriname en Zuid-Afrika. Haar hobby is genealogie, vandaar dat de mogelijkheden in de desbetreffende gebieden onder de loep werden genomen, die zeer bedroevend bleken te zijn. Reden genoeg om de handen ineen te slaan en aan de slag te gaan. We kregen daarna een toespraak van de vice-voorzitter, broeder Arnold Esser. Hoewel deze toespraak meer dan een uur duurde, hebben we genoten van zijn schitterende benadering van familiegeschiedenis. Zeer overtuigend en geïnspireerd gaf hij gestalte aan zijn idee over het bijeenvergaren van zijn familie. Hij vergeleek dat met een klein kind, dat een boom wil omvatten, maar zijn arm-

pjes zijn te kort. Naarmate hij groter wordt kan hij steeds verder reiken. Totdat zijn vingers elkaar raken. Zo is het ook met familiegeschiedenis, geef die de tijd, stap voor stap, en we zullen de tijd zien dat we al onze voorouders in onze armen kunnen sluiten. Hij legde eveneens nadruk op het feit dat onze voorouders niets meer voor zichzelf kunnen doen. Zij zijn aangewezen op onze inzet, het is nu onze beurt om voor hen te werken.

Broeder Arie Storm sprak op geanimeerde wijze over de toestand van de archieven in Suriname. Soms is het beter er zo de moed in te houden anders zouden we kunnen huilen. Daarna sprak zuster Karssen over de volkstellingen van Suriname van 1965 en het filmen door de Genealogical Society of Utah in het Caribisch gebied en Suriname. Ook broeder Beeldsnijder uit Breda

wist enige opheldering te geven over de wijze van genealogieverwerking in Suriname. Nadat de gelegenheid tot het stellen van vragen voorbij was, kon men nog gezellig wat gegevens uitwisselen. De laatste persoon ging om half acht 's avonds weg. Wij waren zeer gelukkig met de bijzonder fijne sfeer en het enthousiasme van de aanwezigen. We hopen dat deze vereniging mag bloeien en veel vruchten zal dragen. Iedereen die meer informatie hebben over het doel, de werkwijze en de mogelijkheden van de Genealogische Vereniging Caribbean, kan contact opnemen met de secretaresse van de vereniging:

Zuster Elsa Wijngaarden
Monarchstraat 14
5641 GJ Eindhoven
040-2480102.

«

Heerlen: driehoek van geluk

— Willem Mraz —

Gelegen tussen Duitsland en België in het uiterste zuiden van Nederland, in het 'bronsgroen eikenhout' ligt de wijk Heerlen. De geschiedenis van deze wijk, die middenin een katholiek bolwerk ligt, is opmerkelijk te noemen, maar daar willen we niet verder bijstilstaan, omdat de wijk Heerlen zich liever op de toekomst richt. Die toekomst ziet er goed uit, als wij ons maar aan ons doel houden: de verkondiging van het evangelie, de mensen vertellen over het leven van Jezus Christus, maar ook over Joseph Smith en zijn bediening. We behoren het te doen en waarom zouden we het niet kunnen doen? De Heer heeft ons gezegend met zendingen, met ringzendingen, maar vooral ook met leden die bereid zijn hun deel te doen in het zendingswerk.

Wij hebben in de wijk een heel goed geleid familie-historisch centrum, dat geleid wordt door een zendingsechtpaar. Het centrum is een plaats van vrede en rust, waar iedereen naar de namen van zijn voorouders kan zoeken en

De jongemannen en jongevrouwen (boven) en het jeugdwerk (onder) van de wijk Heerlen.

De bisschop (boven), het ouderlingenquorum (midden) en de scouts (onder).

zo kan meewerken aan de verlossing van de doden. Een groot gedeelte van de bezoekers van ons hypermoderne centrum, met CD-rom en leesapparaten, is geen lid van de kerk. Het centrum is dus een uitstekend stukje public relations.

De wijk wordt gekenmerkt door een opmerkelijke eenheid in de bisschop. Wij hebben een Amerikaanse bisschop, de eerste raadgever is Nederlands en de tweede raadgever weer Amerikaans. Door alle hulporganisaties heen is er trouwens een mengeling van Amerikanen en Nederlanders. En cultuurverschillen of niet, we hebben allemaal hetzelfde doel: de Heer zijn koninkrijk helpen vestigen en de leden van zijn koninkrijk bij te staan in hun streven naar vervolmaking.

De energieke ZHV heeft zich tot doel gesteld de zusters te sterken, zodat zij hun echtgenoot adequaat kunnen bijstaan, en zichzelf kunnen ontwikkelen als dochter van God. In het ouderlingenquorum wordt de broeders geleerd om met het priesterschap leiding te geven aan hun gezin en die verantwoording te durven nemen en dragen. Dat houdt in voorbereid te worden op grotere en belangrijker taken, en niet alleen in dit leven.

De jongemannen- en de jongvrouwenorganisatie worden geleid door geweldige broeders en zusters, die zelf ook kinderen in die leeftijd hebben en daardoor het APJV-programma kunnen afstemmen op de behoeften van de jongeren. De activiteiten variëren van 'slumber parties' tot het uit elkaar halen van

DE KINDERSTER

96E JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JUNI 1996

VERDRIETIGE VERJ

Robert A. Miller

ILLUSTRATOR: MIKE EAGLE

Nancy Lovern was opgewonden. Vandaag was het 27 juni en werd ze vijf. De meeste dingen waren die dag heel gewoon geweest. Ze had de kippen gevoerd en hun eieren geraapt, de varkens gevoerd en mama geholpen met schoonmaken. Maar sommige dingen waren toch anders. Bij het ontbijt had iedereen 'Er is er één jarig' gezongen, en ze hadden haar de hele dag extra aandacht gegeven.

Nu was het laat in de middag, en Nancy keek om de paar minuten uit het raam. Want papa had beloofd een verrassing mee te nemen uit Nauvoo. Mama was een lekkere maaltijd aan het klaarmaken en een appeltaart. Ze zouden een geweldig verjaardagsfeest vieren.

Het werd al laat. Er vielen lange schaduwen over het erf, en papa was er nog steeds niet. Nancy had het gevoel dat ze van nieuwsgierigheid uit elkaar zou ploffen. Mama lachte alleen maar en zei: 'Papa komt echt niet sneller thuis als je uit het raam blijft kijken.' Toen Nancy echt niet langer kon wachten, liep ze de weg naar Nauvoo op. Ze zat heen en weer te zwaaien op het hek toen ze eindelijk het geklikt van paardenhoeven hoorde en het geratel van wagenwielen. Ze zag een eenzame figuur langzaam de zandweg afrijden. Het was papa! *Hij rijdt vast zo langzaam om me langer te laten wachten op mijn verjaardagsverrassing, dacht ze terwijl ze op hem afrende.*

Maar ze stond meteen stil toen ze het verdriet op zijn gezicht zag. En hij huilde! Nancy wist niet wat ze moest doen. Papa huilde

eigenlijk nooit – alleen maar wanneer hij zijn getuigenis gaf. En het verbaasde haar dat er ook tranen in haar eigen ogen kwamen. 'Wat is er, papa?'

Hij klom uit de wagen en hield haar stevig vast. 'Ze hebben het gedaan, Nan: ze hebben broeder Joseph vermoord!'

Nancy vergat haar verjaardag helemaal. Ze hield van de profeet. Hij nam altijd de tijd om met haar te praten als hij haar ouders bezocht. Ze voelde echt dat hij een profeet van God was.

Er heerste groot verdriet in het huis toen papa de rest van het gezin om zich heen riep en vertelde dat een boze menigte de gevangenis in Carthage had bestormd. Ze hadden hun geliefde profeet en zijn broer Hyrum vermoord, en broeder Taylor ernstig verwond.

De volgende dag stond Nancy's familie in de rij in het Mansion House om de laatste eer te bewijzen aan de

AARDAG

Op de omslag:

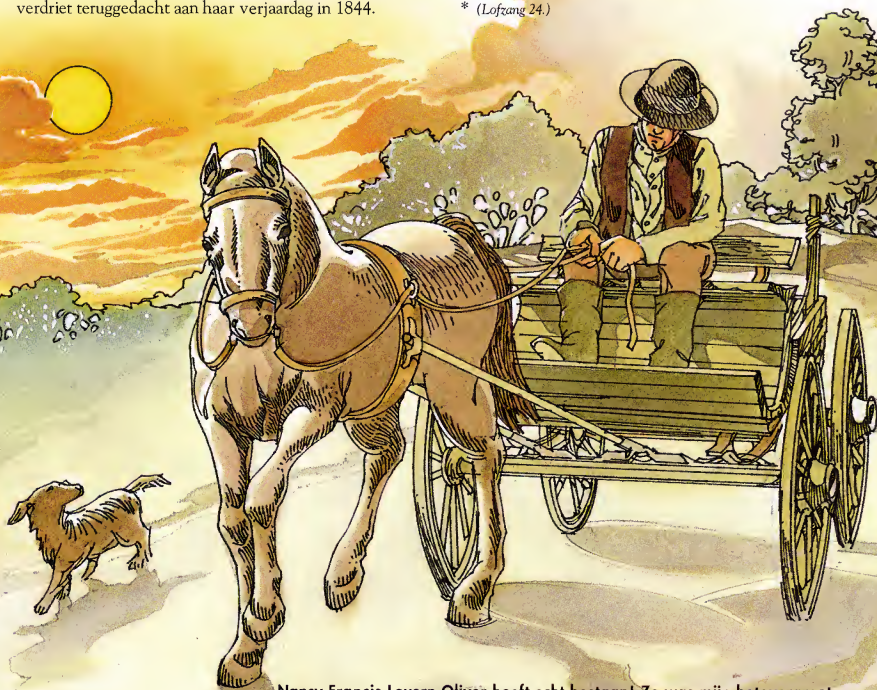
Arnold Friberg: *De Lamaniet Samuel profeteert.*
Samuël was een moedige diens knecht van de Heer die zijn leven in de waagschaal legde toen hij de slechte mensen in Zarahemla tot bekering riep. Als je wil weten wat hij deed en hoe de mensen reageerden, sla dan snel 'Verhalen uit het Boek van Mormon' op bladzijde 14 op.

vermoorde leiders. Later luisterden ze naar de grafrede die broeder W. W. Phelps hield. Er hing een wolk van groot verdriet over de hele gemeenschap.

Nancy heeft na de dag met die nare gebeurtenis nog 79 verjaardagen gevierd, maar daarbij heeft ze altijd met verdriet teruggedacht aan haar verjaardag in 1844.

Er zijn meer dan honderdvijftig jaar voorbijgegaan sindsdien. Nancy heeft duizenden nakomelingen. De meesten van hen zingen getrouw 'Ere de man met wie sprak nu Jehova*' – de profeet en martelaar die vermoord was op haar vijfde verjaardag. □

* (Lofzang 24.)

Nancy Francis Lovern Oliver heeft echt bestaan! Ze was mijn betovergrootmoeder. Toen mijn oma, Lenna Kathryn Bryce Blain, nog een klein meisje was, zat ze op koude winteravonden bij de open haard te luisteren naar de pioniersverhalen van haar oma Nancy. Oma Lenna zei dat ze zich niet alle verhalen kon herinneren, maar dat ze dat ene verhaal over de dood van de profeet nooit zou vergeten. Dit verhaal is gebaseerd op die ware gebeurtenis.

Ik hou van jou

Rustig voortgaand ♩ = 88-104

ILLUSTRATOR: BEITH WHITAKER

D Em

Als je an - ders loopt dan an - de ren,

G A7 D G A7 D
 wil - len ze soms niet bij je zijn, maar ik wel! Ik wel! Als je

Em G A7 D
 an - ders praat dan an - de-ren, la-chen ze je uit of doen ze je pijn, maar

G A7 D Em D
 ik niet! Ik niet! Ik speel met jou, ik praat met jou, dan

Em A7 D Bm E7
 weet je dat ik van je hou. Je - zus liet geen
 mens al - leen, want Hij hield echt van ie - der - een, en dat doe ik ook!
 Je - zus hielp al - tijd, en wou dat ie - der - een Hem vol - gen zou, dus
 dat doe ik ook! Dat doe ik ook! Ik speel met jou, ik
 praat met jou, dan weet je dat ik van je hou.

Johannes 13:15

Tekst: naar Carol Lynn Pearson, (1939-). © 1987 HLD
 Muziek: Reid N. Nibley, (1923-). © 1987 HLD

Dir liedje mag voor indeenteel, niet-commercieel gebruik
 in de kerk of thuis worden gekopieerd.

OUDERLING JOHN B. DICKSON

Uit een interview van Janet Peterson met ouderling John B. Dickson van de Zeventig

Ik houd van de Heiland. Ik leerde als kleine jongen al wie Hij was, dat ik Hem moest vertrouwen, en moest proberen zijn geboden te gehoorzamen. Ik wilde het goede doen.

In de zesde klas had ik ongemerkt een paar lelijke woorden overgenomen van anderen. Op een dag was ik achter mijn huis in Enumclaw (in de staat Washington) aan het spelen. Toen ik een van die woorden gebruikte, hoorde een buurjongetje dat die geen lid was, maar wel elke donderdag met ons naar het jeugdwerk ging. Hij zei: 'Jack Dickson, jij vloekt!' Ik voelde me ellendig. Die dag besloot ik dat dit mijn hele leven niet meer zou gebeuren. En ik heb het ook nooit meer gedaan.

Tijdens een ringconferentie hoorde ik een algemeen autoriteit spreken over een vast voornemen om altijd het goede te kiezen. Ik herinner me dat ik na de vergadering op mijn knieën ging en tegen mijn hemelse Vader zei: 'Ik wil dat doen. Wilt U mij helpen?' Ik beloofde plechtig dat ik mijn hele leven aan het woord van wijsheid zou houden, en dat ik op een dag mijn kleinkinderen naar waarheid zou kunnen zeggen dat ik nooit tabak, thee,

koffie, of alcohol genomen had. Ik besloot toen al wat ik zou doen, zodat ik die beslissing nooit meer hoefde te nemen.

Toen ik ongeveer zestien was, vroegen enkele vrienden me mee te gaan om bier met ze te drinken. Hoewel ze heel erg aandrongen, bleef ik bij de beslissing die ik had genomen. Ik zei gewoon tegen ze: 'Nee, dank je.' Ze zijn nog steeds vrienden van me.

Zo'n zelfde beslissing kunnen we nemen over tiende betalen, zedelijk rein blijven, naar de kerkvergaderingen gaan, of andere evangeliebeginselen. Als we nu beslissen wat we zullen doen wanneer we in de verleiding komen, hoeven we alleen maar te doen wat we van tevoren al besloten hadden.

Toen ik nog jong was, leerde ik ook dat het makkelijker was om de Heiland te volgen als ik de goede houding had. Mijn vader was een goed voorbeeld voor me. Zo lang als ik me kan herinneren had mijn vader vertrouwen in me. Hij was wegwerker en houthakker. Toen ik een tiener was, ging ik hem helpen met het bedienen van grote bouwvoertuigen en – machines. Op een keer kantelde ik een van zijn vrachtwagens. Toen mijn vader dat zag, gaf hij me geen standje, maar zei: 'Jack, nu je hem toch hebt gekanteld, kun je de vrachtwagen net zo goed meteen smeren.' Hij gebruikte eerst een grapje om me op mijn gemak te stellen, en leerde me daarna uiteindelijk om de machines en wagens beter in de hand te houden. Wat een slechte ervaring had kunnen zijn, werd een fijne ervaring omdat hij van me hield en me iets wilde leren.

Toen het tijd was om op zending te gaan, was ik erg opgewonden omdat ik voor de Heer zou gaan werken. Maar vlak voordat ik zou vertrekken, werd er ontdekt dat ik botkanker had. De kans lang genoeg te leven om mijn zending af te maken was niet erg groot. Maar ik had geloofd dat de Heer me een manier zou geven om toch te gaan, als Hij dat wilde. Mijn vader zalfde me en zei in de zegen dat

Tegenoverliggende bladzijde:
Ouderling en zuster Dickson.
Linksboven: De familie Dickson.
Boven: Op zending in Mexico.
Uiterst links: Ouderling Dickson als kind (midden) met zijn zus, Doris, en zijn broer, Lynn. Links: John (rechts) en Lynn laten de vis zien die ze gevangen hebben.

ik mijn zending in Mexico zou vervullen, dat ik mijn hele leven voor de kerk zou werken, en dat ik een gezin zou stichten. Mijn rechterarm moest boven de elleboog geamputeerd worden, maar mijn leven werd gespaard en alle beloften die ik had gekregen, werden vervuld.

Sommigen zouden denken dat het vreselijk was om een arm kwijt te raken, maar het is een van de grootste zegeningen van mijn leven gebleken. Ik kwam erachter dat het belangrijk is om moeilijkheden te hebben en die aan te pakken.

Voordat ik botkanker kreeg, was ik heel ongeduldig. Toen ik thuiskwam uit het ziekenhuis, had ik plotseling veel geduld nodig. Ik was voorheen rechtshandig, maar nu moest ik leren om alles met mijn linkerhand te doen.

Op een zondag zat ik in mijn slaapkamer met mijn stropdas in mijn hand. Ik dacht: *Hoe ga ik die strikken?*

Ik dacht erover om een kant en klaar gestrikte das met een klemmetje te kopen. Ik dacht erover om mama te vragen me te helpen. Maar ik kon haar ook niet meenemen op zending om mijn das te strikken. Dus besloot ik dat ik maar moest leren het zelf te doen. Uiteindelijk vond ik een manier om mijn tanden erbij te gebruiken. Ik doe het nog steeds op die manier, zelfs nu ik hem al duizenden keren gestrikt heb. Ik heb geleerd dat ik met een positieve houding en met de hulp van de Heer alles kan doen wat ik moet doen.

Het doet er niet toe welke moeilijkheden we moeten overwinnen – een stropdas strikken, een geliefde kwijt-raken, geldproblemen doorstaan, of duizend andere problemen aanpakken – als we geloof hebben, hard werken en een positieve houding aannemen, dan zal onze hemelse Vader ons helpen. □

LIEFDE THUIS

Karen Ashton

‘Een nieuw gebod geef ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk ik u liefgehad heb’ (Johannes 13:34).

Kun je raden wat de oplossing van dit raadseltje is? Wat is zo onzichtbaar als de wind, zo warm als de zon, kan aan een ander worden gegeven zonder er iets van kwijt te raken, groeit door het met anderen te delen, komt uit je hart en is te zien in je gezicht?

Het antwoord is liefde. Liefde is geven om iemand anders, een sterk gevoel van zorg om die ander, van tederheid.

Je hemelse thuis was vol liefde. Je hemelse Vader maakte een plan van gelukzaligheid voor je omdat Hij van je houdt. Dat plan geeft je de kans om zo te worden als Hij en naar Hem terug te keren om voor altijd bij Hem te wonen. Je Heiland, Jezus Christus, leed voor je en gaf zijn leven voor je om je te bevrijden van zonde en dood. Je hemelse Vader en Jezus Christus houden van je. Jezus gaf ons een gebod dat we van elkaar moeten houden zoals Hij van ons houdt. Als je van andere mensen houdt, en dat laat zien met wat je doet, dan volg je Hem. Als je van andere mensen houdt, laat je zien dat je een kind van je hemelse Vader bent en een volgeling van Jezus Christus (zie Joh. 13:34–35). Je gaat dan op hen lijken.

Je thuis hier op aarde is de eerste en belangrijkste plek om liefde te tonen. Er zijn heel makkelijke, maar belangrijke manieren om dat te doen: met een glimlach, een bedankje, een vriendelijk woord of een vriendelijke daad. Je kunt ook zeggen: ‘Ik hou van je.’ Iedereen vindt het fijn om dat steeds weer te horen. Als je lief bent voor je familieleden, zal die liefde groeien, en zorg jij er ook voor dat je thuis een hemels plekje wordt.

Een thuis waar liefde heerst, is een hemelse plek.

Iemand vol liefde probeert Jezus te volgen.

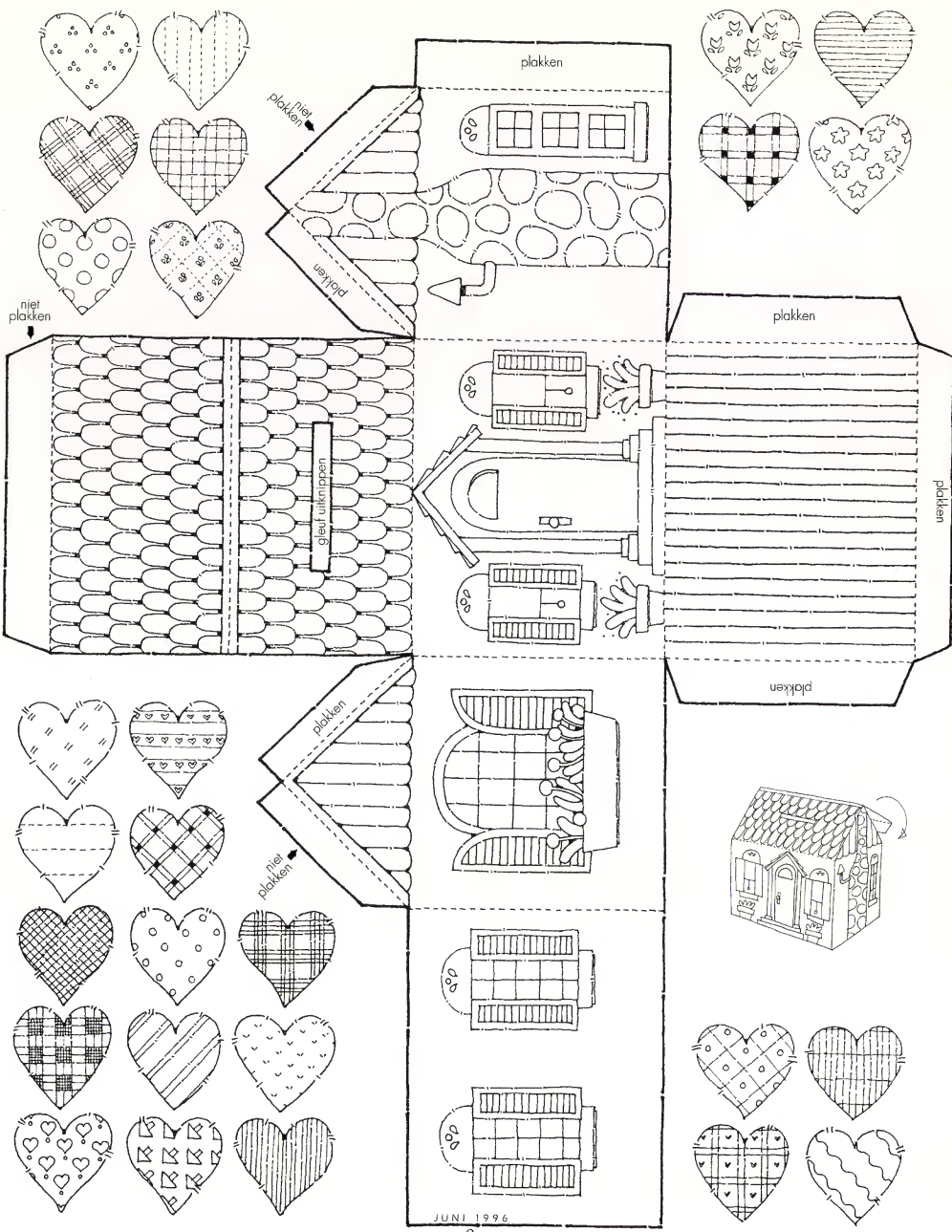
Instructies

Plak het vouwhuis en de harten op stevig papier of dun karton. Kleur ze netjes in. Knip langs de zwarte

doorlopende strepen. Maak er een huisje van door langs de stippellijnen te vouwen. Lijm de extra strookjes in het huis om het steviger te maken. Knip de harten uit. Begin elke ochtend met een leeg huis. Elke keer dat je in de loop van de dag een huisgenoot liefde toont, doe je een hart door de gleuf in de bovenkant van het huis. Aan het eind van de dag doe je het deksel van het huis open en kijk je hoeveel harten je hebt verzameld. Probeer elke dag meer harten in het huis te krijgen. Vertel de rest van het gezin over deze activiteit en kijk eens hoeveel harten jullie samen kunnen verzamelen. (Maak zo nodig meer harten.)

Ideeën voor de participatieperiode

1. Leg uit aan de kinderen dat je je liefde toont door wat je doet. Laat de kinderen Gezinsdienstbetoen-Hints spelen. Doe in een schaal papiertjes met op elk de naam van een kind. In een andere schaal doet u ideeën voor dienstbetoen. Het kind van wie u de naam uit de eerste schaal trekt, trekt een papiertje uit de tweede schaal en beeldt die vorm van dienstbetoen uit. Moedig de andere kinderen aan om te raden wat er uitgebeeld wordt.
2. Vraag een volwassen lid van de wijk om de kinderen te vertellen over een waarderend of bedankbriefje dat ze van een geliefde hebben gekregen, en laat hem vertellen waarom het zo belangrijk voor hem was. Laat de kinderen een kaart maken van stevig papier om aan iemand thuis te geven.
3. Schrijf verschillende vriendelijke en onvriendelijke bijvoeglijke naamwoorden op papierstroken die kinderen misschien gebruiken om andere mensen te beschrijven (bijvoorbeeld: lelijk, aardig, stom, slim, dik, dun). Leg uit dat sommige woorden die we gebruiken andere mensen verdriet kunnen doen en dat we ze nooit moeten zeggen. Vertel de kinderen dat er woorden zijn die wél lief zijn, en dat we die vaak moeten gebruiken. Zet een prullenbak en een bloemenvaas midden in het lokaal. Laat de kinderen om de beurt een van de bovengenoemde woorden bespreken en vertellen wat voor gevoel ze erdoor krijgen. Laat de kinderen dan beslissen of dat woord in de prullenbak of in de bloemenvaas moet.

VERHAAL

EERLIJK GEVONDEN

Marie Helen Turner

ILLUSTRATOR: DILLEN MARSH

Jantien vond mevrouw Bakker niet erg aardig. Jantien en haar vriendin Tamara speelden op straat. Mevrouw Bakker schreeuwde dat ze niet zo'n lawaai moesten maken. Ze joeg Tamara's poesje weg met haar krant. En toen Jantiens frisbee op de vensterbank van de chagrijnige buurvrouw terechtkwam, wilde zij die niet teruggeven.

Dus toen Jantien en Tamara mevrouw Bakker uit de

supermarkt zagen komen en iets uit haar portemonnee zagen vallen, renden ze er niet naartoe om het voor haar op te rapen.

'Zij is gemeen', zij Tamara.

'Ze is de gemeenste vrouw in de stad!', stemde Jantien in. 'Ze wilde niet eens naar me luisteren toen ik zei dat het me speet dat ik met mijn frisbee haar bloemen geknakt had.'

Ze zagen mevrouw Bakker een doos boodschappen op

de motorkap van de auto zetten en in haar handtas zoeken. Ze haalde haar sleutels eruit, deed de auto open, zette de boodschappen in de kofferbak, en reed weg.

'Ze weet niet dat ze iets heeft laten vallen!' riep Tamara uit terwijl ze zag dat de grote, zwarte auto om de hoek verdween.

Jantien rende erheen om te kijken wat mevrouw Bakker had laten vallen. 'Het is een briefje van tien gulden!'

'Dan heeft ze pech!' zei Tamara. 'Nu is het van ons: we hebben het eerlijk gevonden!'

'Maar we kunnen het niet houden!' Jantien keek haar vriendin verbaasd aan. 'We hebben gezien dat ze het liet vallen. We moeten het aan haar teruggeven!'

'En die frisbee dan die ze heeft gehouden?' zei Tamara. 'Ze is je een nieuwe schuldig! Dat is geen stelen!'

'Tja...' Jantien keek eens naar de tien gulden. Snel stopte ze het in haar zak. 'Ik denk ook dat het geen stelen is als ik er een nieuwe frisbee van koop. Kom, laten we een nieuwe gaan kopen.'

Vlakkbij was een sportwinkel. De meisjes liepen langs glimmende fietsen in de richting van de frisbees.

'Had ze maar een duizendje laten vallen!' fluisterde Tamara. 'Dan hadden we voor ons allebei een nieuwe fiets kunnen kopen!'

Dat zou echt stelen zijn geweest, dacht Jantien. Tien gulden houden is toch heel anders dan duizend gulden houden! Hoewel... Ze probeerde niet op het nare gevoel in haar maag te letten. Natuurlijk was het geen stelen – mevrouw Bakker was haar dat schuldig.

'Wat vind je van deze?' Tamara hield een felgekleurde frisbee omhoog.

Jantien voelde met haar hand in haar zak en liet het briefje van tien door haar vingers gaan. Ze dacht aan haar vader en moeder. Wat zouden die van haar denken als ze dit geld uitgaf?

Tamara wachtte op haar antwoord. 'Ik koop geen frisbee', zei Jantien. 'Het is mevrouw Bakkers geld.'

'Ja maar...'

Tamara wilde iets zeggen, maar Jantien luisterde niet. Ze wist dat haar vriendin het stom vond om het geld terug te geven.

Jantien haastte zich de winkel uit, deed haar fiets van het slot en reed weg. Toen ze haar straat inreed, zag ze mevrouw Bakker de treetjes naar het flatgebouw al opgaan. Ze had moeite om met de boodschappendoos op de arm haar huissleutel uit haar zak te krijgen.

Jantien aarzelde. *Ze zal wel tegen me schreeuwen, dacht ze. Misschien heeft Tamara gelijk.*

Tegen de tijd dat Jantien haar fiets op slot had gezet en langzaam naar de deur was gelopen, was mevrouw Bakker al binnen. Toen ze langs mevrouw Bakkers vensterbank liep, zag ze de geknakte geraniums. Die werden nu door stokjes omhooggehouden en waren daar met groen garen aan vastgebonden. *Mevrouw Bakker mag dan niet van kinderen en poezen houden, maar ze is gek op haar bloemen.*

Jantien staarde naar de deurbel. Langzaam ging haar vinger omhoog, waarna ze op de bel drukte. Was dat

bonzende geluid het kloppen van haar hart, of waren dat de voetstappen van mevrouw Bakker? Nee, het was Tamara die het pad oprende en naast haar ging staan. Jantien glimlachte naar haar vriendin.

De deur ging op een kier open. Mevrouw Bakker gluurde vanachter de deur naar de meisjes en vroeg: 'Wat wil je?'

'U hebt dit laten vallen bij de supermarkt.' Jantien strekte haar hand met het geld uit. Toen ze het door de deuropening aangaf, greep mevrouw Bakker het en sloeg de deur dicht.

Ze bedankte me niet eens voor het terugbrengen van het geld! Ze zal wel altijd de kat blijven weggagen, naar ons blijven schreeuwen en onze frisbee niet teruggeven, dacht Jantien.

Jantien was mevrouw Bakker niet aardiger gaan vinden. Maar wél zichzelf. *Mevrouw Bakker vindt me misschien niet aardig, maar ik ben blij dat ik het geld heb teruggebracht. Ze was er zeker van dat haar hemelse Vader ook blij met haar was, en dat was waar het om ging.* □

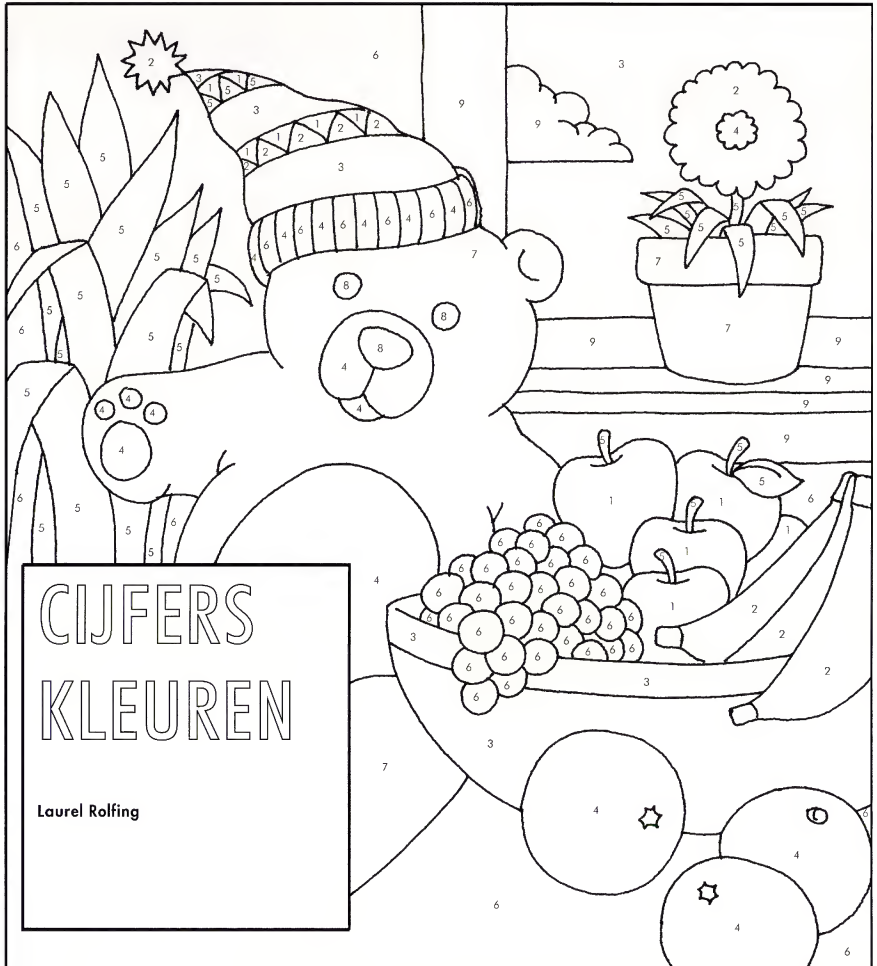
VEEL PLEZIER!

Fleur de dag van Billy de Beer wat op door de vakjes met de cijfers de volgende kleuren te geven:

1 = rood
2 = geel
3 = blauw

4 = oranje
5 = groen
6 = paars

7 = bruin
8 = zwart
9 = wit

SAMUËL DE LAMANIEET VERTELT OVER JEZUS CHRISTUS

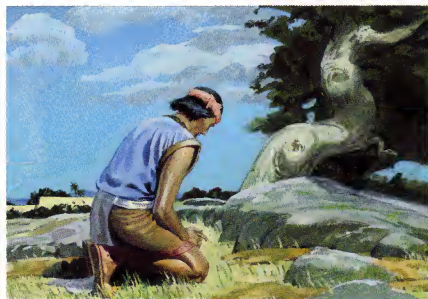
De Lamanieten gehoorzaamden de geboden van God.
Ze werden betere mensen dan de Nephieten.
Helaman 13:1

Samuël, een Lamanitische profeet, ging naar Zarahemla
om tot de slechte Nephieten te prediken. Hij zei dat ze zich
moesten bekeren. Helaman 13:2

De Nephieten zetten Samuël de stad uit. Hij ging weer op
weg naar zijn eigen land. Helaman 13:2

De Heer zei tegen Samuël dat hij terug moest gaan naar
Zarahemla en de mensen moest zeggen wat de Heer hem
zou ingeven. Helaman 13:3

De Nephieten wilden Samuël niet in hun stad toelaten.
Daarom krom hij op de muur en sprak luidkeels tot de
mensen. Helaman 13:4

Hij profeteerde dat de Nephieten na vierhonderd jaar vernietigd zouden worden als ze zich niet bekeerden en geloof hadden in Jezus Christus. Helaman 13:5-6

Samuël zei tegen de Nephieten dat Jezus Christus over vijf jaar geboren zou worden en dat Hij iedereen zou redden die in Hem geloofde. Helaman 14:2

Samuël vertelde hun wat de tekens van Christus' geboorte zouden zijn: er zou een dag, een nacht en een dag zijn zonder dat het donker zou worden. En er zou een nieuwe ster verschijnen. Helaman 14:3-6

Toen vertelde Samuël wat de tekens van Jezus' dood zouden zijn: drie dagen lang zou het helemaal donker zijn. De zon, de maan en de sterren zouden helemaal niet schijnen. Helaman 14:20

Er zouden donder, bliksem en aardbevingen zijn. Bergen zouden verbrockelen en veel steden zouden worden vernietigd. Helaman 14:21-24

Sommige Nephieten geloofden Samuël, bekeerden zich van hun zonden, en gingen op zoek naar Nephi, een rechtschapen Nephiet, om zich door hem te laten dopen. Helaman 16:1

Maar andere Nephtien geloofden Samuël niet. Ze gooiden stenen en schoten pijlen naar hem. Omdat de Heer Samuël beschermdte, werd hij niet door stenen of pijlen geraakt. Helaman 16:2

Toen de mensen zagen dat ze hem niet konden raken, waren er veel meer die zijn woorden geloofden en naar Nephi gingen om zich te laten dopen. Helaman 16:3

Nephi vertelde de Nephtien ook veel over Jezus. Nephi wilde dat ze in Jezus geloofden, zich bekeerden en zich lieten dopen. Helaman 16:4-5

Maar de meeste Nephtien geloofden Samuël niet. Toen ze zagen dat ze hem niet met hun pijlen en stenen konden raken, probeerden ze hem gevangen te nemen. Helaman 16:6

Samuël sprong van de muur af en vluchtte terug naar zijn eigen land. Helaman 16:7

Samuël de Lamanier begon zijn eigen volk te leren. De Nephtien hebben nooit meer iets van hem gehoord. Helaman 16:7-8

De kinderkamer (boven), de
jongevrouwen (midden) en de
zustershulpvereniging (onder).

auto's, van bergbeklimmen tot dienstbetoonprojecten. Zo hebben de jongevrouwen op een zaterdag in december in Schinnen bij de warenhuizen mensen geholpen hun inkopen naar de auto te brengen en om oudere mensen te helpen met winkelen. De jongemannen en -vrouwen hebben een geweldig goede band met elkaar; ze zijn bereid om eenieder te helpen. Dit getuigt van vriendschap onder elkaar.

Daarbij worden ze op deskundige wijze voorbereid op een zending. Momenteel hebben we twee jongemannen op zending, een in Colorado en een in Québec.

Het jeugdwerk heeft in de wijk een heel speciale plaats, het wordt met heel veel liefde gekoesterd door hele lieve, vriendelijke leerkrachten die, geleid door de Geest, precies weten hoe zij de kinderen kunnen raken en die goed begeleiden, ten eerste naar de doopen ten tweede naar het priesterschap of de jongevrouwen.

Ook draaien het seminarie en het instituut op volle toeren in Heerlen. Het instituut wordt geleid door een enthousiaste, ervaren zuster die de dertien cursisten goed onderricht en begeleid. Het seminarie heeft twee cursussen, een in het Engels en een in het Nederlands.

We moeten altijd voor ogen houden waarom dit alles gedaan wordt, ter meerdere eer en glorie van onze Heiland, van Wie de komst voor de deur staat. Het is onze taak ervoor te zorgen dat onze kerk groeit, dat een ieder met zijn taak bekend is. Dat is onze hoop in de wijk Heerlen. Daarvoor willen we ons sterk maken. «

Scoutingspektakel in Sweet Lake City

Het is 13 april. Vanuit heel Nederland en België verschijnen plotseling met messen gewapende scouts voor het lenteweekend in Zoetermeer. De plaatselijke gemeentepresident had zich goed ingedeekt tegen de komst van deze horde enthousiastelingen. Om ze 'rustig' te krijgen en enige waarden in te prenten werd bij aanvang een film getoond. Daarna was het donker - een uitstekende gelegenheid voor pret met een strategisch spel 'licht-verdoverfje'. Het leek alsof de strategie was hoe je het beste vals kon spelen. De pret die avond duurde tot in de vroege uurtjes van de volgende dag. En

toch - een scout laat zich niet kennen - men stond om zeven uur met gepeetste tanden, gepeetste gympjes en gekamde snor naast het bed.

Nu was het tijd voor seminarie en een uitgebreid ontbijt. Leerkrachten preekten alsof het Lamaniëten waren - en inderdaad - ze waren allemaal bekeerd, want de wandeltocht door de wildernis van de binnenstad van Zoetermeer verliep de hele periode (15 minuten) zonder enig noemenswaardig incident. Eenmaal in het park aangekomen werden de 87 jongens in patrouilles ingedeeld en moest men laten zien wat de betekenis van het woordje TEAM in-

hield en of de preek van broeder Noot van de vorige avond enig effect had gehad. Een TEAM, zei hij, betekent "Tezamen Energiek Allemaal Meewerken". De hele ochtend liepen ze van post naar post om punten te kunnen scoren - totdat een chinese maaltijd de orde verstoorde van deze hongerlappen.

Nu hadden ze weer energie voor voetballen, basketballen en Amerikaanse voetbalspelletjes. Ja, met scouting maak je wat mee - toffe jongens en leuke activiteiten. Dit hadden we beslist niet willen missen. «

Al ruim tweehonderd zendelingen uit Nederland en Vlaanderen

'Om contact tussen "het thuisfront en de buitenwacht" te bevorderen lijkt het de redactie van *De Ster* goed om in elk nummer de zendingsadressen te plaatsen van alle zendelingen uit Nederland en Vlaanderen. Tevens zullen met ingang van dit nummer op de "zendelingenpagina's" twee à drie foto's worden afgedrukt van zendelingen in hun zendingsgebied. Dit om u een indruk te geven van de omgeving waar onze zendelingen in werken. Hopelijk zullen deze pagina's u ertoe brengen pen en papier ter hand te nemen om onze zendelingen te schrijven. Ze hebben het hard nodig!' Met deze tekst werden in augustus 1985 de zendelingenpagina's in het leven geroepen. En welke zendelingen werden in dat nummer met naam en zendingsadres vermeld? Saskia Arts,

Cynthia van de Berg, Rudy De Ceuninck van Capelle, Jan Debaene, Ans Koks, Michel Koppe, Yolanda Korving, Wim Mulder, Ronnie Muntinga, Ingrid Panhuyzen, Arie Spijkerman, Michael Stigter, Roland van Stokkom, Willem Swart, Wim Vreugdenhil en Percy de Wilde. We zouden aan deze lijst zomaar tweehonderd namen kunnen voegen, want sindsdien hebben maar liefst 215 mensen een zending vervuld! Tel daarbij nog eens het aantal zendelingen op die vóór 1985 op zending gingen, en dan beseffen we dat we meewerken aan de vervulling van de profetie van Joseph Smith: 'Onze zendelingen gaan naar tverschillende landen (...) het waarheidsvaandel is opgericht; geen onheilige hand kan de vooruitgang van het werk stuiten; al woeden vervol-

gingen, spannen bendensamen, verzamelen er zich legers en viert laster hoogtij, toch zal Gods waarheid moedig, nobel en onafhankelijk voorwaarts gaan, totdat zij in elk werelddeel is doorgedrongen, elke streek heeft bezocht, elk land heeft overspoeld en in elk oor heeft geklonken, totdat Gods oogmerken zijn bereikt en de grote Jehova zegt dat het werk is volbracht' (*History of the Church*, deel 4, blz. 540) En onze zendelingen zijn naar alle richtingen op zending gegaan: Europa, Noord-Amerika, Zuid-Amerika, Rusland, Indonesië, Afrika.

Wij verwachten dat er in de komende jaren nog vele honderden zendelingen uit Nederland en Vlaanderen op zending zullen gaan. En wij zullen hun zendingsadressen blijven plaatsen. - *De redactie*

Zendelingenpagina's

Deze maand besteden we aandacht aan Anna Knight uit de gemeente Lelystad, die momenteel op zending is in het zendingsgebied Athene.

der waardevolle ervaring zijn. Voor mij persoonlijk is m'n liefde voor mijn hemelse Vader, Jezus Christus en mijn broers en zusters op deze aarde grote geworden. En ook de blijdschap die ik ondervind uit het dienen van mijn medemens. Een zending is een perfecte plek om de blijdschap te ontdekken van het geven. Natuurlijk is het niet altijd even makkelijk. Je leert jezelf een stuk beter kennen, en daarmee ook je zwakheden. Maar net zoals in Ether 12:27 leer ik zwakheden te overwinnen en te groeien in Christus. Op zending heb ik veel geleerd wat ik nergens voor zou willen ruilen en waarvoor ik mijn hemelse Vader ook na mijn zending dankbaar zal zijn. Dit werk is het werk van onze hemelse Vader en zijn evangelie op aarde. «

Anna Knight

Griekenland ... olijfbomen, stranden, bouzoukmuziek en ... duizenden orthodoxe kerkes! In juni 1995 begon ik, na twee maanden opleidingsinstituut in Provo, in de grote stad Athene. De stad waar ook Paulus eens het ware evangelie aan de Grieken heeft verkondigd.

Nu is het een drukke stad met toeterende gele taxi's die overal tussen het verkeer heen racen. Tussen de menigte op straat kun je hier en daar een priester ontdekken die helemaal in het zwart gekleed loopt (hoe heet het ook mag zijn).

Hoewel de mensen niet zwaargelovig zijn, heeft de orthodoxe kerk in de cultuur nog veel invloed op het volk.

Onze kerk is hier dan ook nog echt aan het begin van haar groei. Er is een kleine gemeente in Athene en een gemeente in Tessaloniki, in het noorden van Griekenland. Daar ben ik nu pas naar overgeplaatst.

Het maakt niet uit in welk land je een zending vervult, een zending kan overal een bijzon-

Zuster Anna Knight met een Griekse vrouw. Op de achtergrond Athene.

Engeland / Wales

Renate Bijkerk

England Bristol Mission,
Southfield House, 2 Southfield Road,
Westbury-on-Trym, Bristol,
BS9 3BH, Engeland

Iowah Munters

England London South Mission,
484 London Road, Mitcham, Surrey, CR4
4ED, Engeland

Ché Pattiasina/

Geoffrey Uyleman

England Leeds Mission,
Technocentre, Station Road,
Horsforth, Leeds, Yorkshire,
LS18 5BJ, Engeland

Barry ten Have/William Croese

England Manchester Mission,
Trafalgar House, 110 Manchester Road,
Altrincham, Cheshire, WA14 1NU,
Engeland

Lieven Kempenaers

England Birmingham Mission,
185 Penns Lane, Sutton Coldfield, West
Midlands, B76 8JU, Engeland

Onne de Jonge

England London Mission,
64/68 Exhibition Road, South Kensing-
ton, Londen SW7 2PA,

Bulgarije

Joseph en Else Dezaire

Sofia Bulgaria Mission,
Boul. Tsar Boris III 94,
1612 Sofia, Bulgarije

Schotland

Micha de Jong/Christa De Vylder/ Mirjam Eekelschot

Scotland Edinburgh Mission,
'Boroughfield', 32 Colinton Rd.,
Edinburgh, EH10 5DG, Schotland

Nederland

Antony den Dulk/

Marjon Blomsma

Zendingsgebied Amsterdam,
Noordse Bosje 16,
NL-1211 BG Hilversum

West-Indië

Henny Aroeman

Zendingsgebied West-Indië,
26-28 Murray Street # 5
Woodbrook, Port of Spain,
Trinidad , West-Indië
Andy Ruiter
Albergastraat 10,
Paramaribo, Suriname

Griekenland

Bob De Blick/Anna Knight/

Timothy Stekkinger/

Richard van der Put

Zendingsgebied Athene,
Papadiamanti Straat 4,
Paleo Psychiko 15452,
Athene, Griekenland

Verenigde Staten

Dimitri Mooij

Pennsylvania Philadelphia Mission,
300 W. State Street, Suite 107,
Media, Pennsylvania 19063, USA

Jeroen Bulder

California Roseville Mission
8331 Sierra College Blvd., Suite 208,
Roseville, California 95661, USA

Sander van Damme

Arizona Tucson Mission
1840 East River Rd., Suite 102,
Tucson, Arizona 85718, USA

Inge Pardaen

Historic Temple Square Mission
P.O. Box 112110, Salt Lake City,
Utah 84147-2110, USA

Hilbert Fridsma

Washington D.C. North Mission
904 Wind River Lane, Suite 103
North Potomac, Maryland 20878, USA

Canada

Spencer Hulleman

Canada Calgary Mission,
6940 Fisher Rd. S.E., #122,
Calgary, Alberta T2H 0W3,
Canada

Kurt Okhuijzen

Canada Toronto West Mission
338 Queen Street East, Suite 214
Brampton, Ontario
Canada

Duitsland

Jan en Willy de Bruijn

Talstrasse 64, D-61381 Friedrichsdorf

Cornelis en Rineke de Bruijn

Taunusstrasse 17, D-61381 Friedrichsdorf

Dan van de Wetering

Deutschland-Mission Frankfurt,
Amdtstrasse 18, D-60325 Frankfurt

Ga je op zending?

*Stuur ons dan je naam, zen-
dingsgebied, uit welke wijk of
gemeente je komt, wanneer je
zending begint, naar welk op-
leidingsinstituut je gaat - en
vooral: een goede pasfoto!*

*Ons adres staat helemaal
voarin De Ster.*

ZIJN BEELD IN ONS GELAAT

'Kunt gij (...) tot God opzien met een rein hart en onbevleete handen (...) en het beeld van God in uw gelaat hebben gegrift?' (Alma 5:19).

In het vijfde hoofdstuk van zijn boek vraagt Alma aan de kerkleden van zijn tijd: 'Zijt gij geestelijk uit God geboren? (...) Hebt gij deze grote verandering in uw hart ondervonden?' (vs. 14). 'Oefent gij geloof in de verlossing van Hem, Die u heeft geschapen?' (vs. 15). Hebt gij 'het beeld van God in uw gelaat (...) gegrift?' (vs. 19).

Dat zijn allemaal goede vragen die we onszelf in deze tijd moeten stellen.

DE GROTE VERANDERING ONDERGAAN

Het proces waardoor we 'uit God geboren' worden en waardoor zijn beeld 'in ons gelaat' gegrift wordt, begint met geloof in Jezus Christus. Door ons geloof zijn we gemotiveerd om ons te bekeren en met de Heiland verbonden te sluiten door middel van de verordeningen van het evangelie. Daarna, als we ons aan onze verbonden houden, zegent de Heer ons met zijn Heilige Geest, die ons hart zuivert en verandert.

Veel kerkleden hebben deze grote verandering in hun hart gevoeld, zodat ze op de vragen die Alma stelt naar waarheid en in alle nederigheid een bevestigend antwoord kunnen geven. Anderen hebben de nodige toewijding voor die verandering misschien nog niet opgebracht. Weer anderen kun-

nen die verandering hebben gevoeld, maar zich soms afvragen of de liefde van de Heer werkelijk in hun leven weerspiegeld wordt.

ZIE HET BEELD VAN DE HEER IN UW GELAAT

Ongeacht onze geestelijke toestand kan de tijd die we besteden aan gebed tot onze hemelse Vader en meditatie tot inzicht en persoonlijke vooruitgang leiden. Alsof we in een spiegel kijken, kunnen we dingen over onszelf ontdekken die we moeten veranderen. Een andere keer zullen we zien dat het beeld van de Heer werkelijk in ons gezicht weerspiegeld wordt. Een zuster heeft kortgeleden zo'n persoonlijke ervaring beschreven:

'Op een avond, toen ik intens bad over een aantal ernstige problemen in mijn leven, voelde ik de troostende warmte van de liefde van mijn hemelse Vader door mijn lichaam stromen. Toen ik dankbaar mijn gebed afsloot en opstond om mijn tranen te drogen, keek ik even in de spiegel. Op dat moment bestond er geen twijfel dat de Geest, tenminste eventjes, mijn gelaatstrekken en mijn hart had aangeraakt en verrijnd. Dat zichtbare effect vervaagde binnen een paar seconden, maar dat gevoel van absolute liefde behield ik een hele tijd. Die ervaring heeft in mij een dieper verlangen doen ontstaan om het gezelschap van de Geest waardig te zijn.'

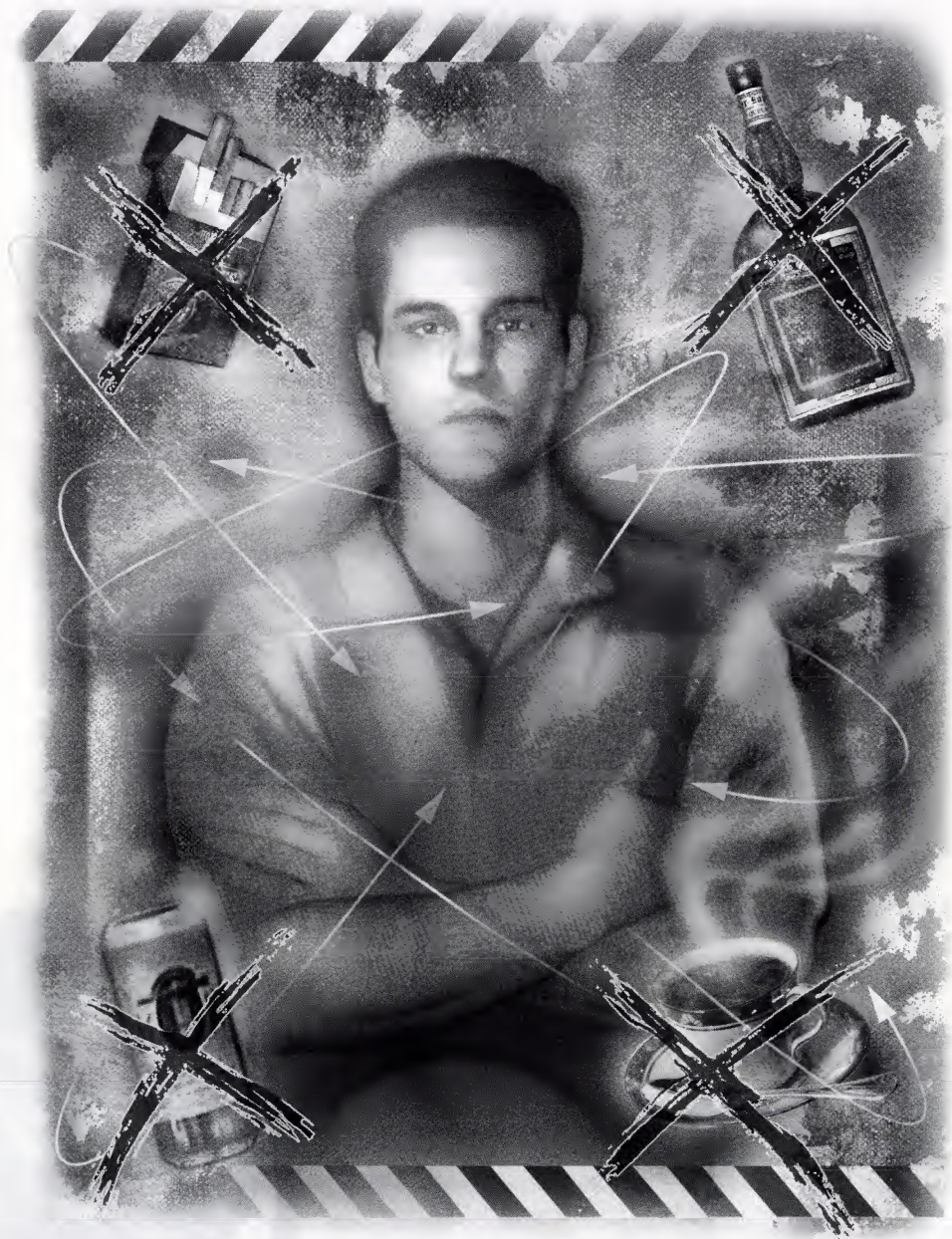
Wij, leden van de kerk van de Heer, worden aangemoedigd om onszelf te

vergelijken met 'de wasdom der volheid van Christus' (Efeziërs 4:13). Net als deze zuster kunnen we dat doen door gebed en meditatie. Ook schriftstudie en deelname aan het avondmaal nodigen de Heilige Geest uit om in ons leven te komen. En onder de invloed van de Geest kunnen we leren hoe we meer op Christus zullen gaan lijken. Op een ander moment kunnen we door de invloed van de Geest de zekerheid krijgen dat onze inspanningen door de Heer aanvaard worden. In beide gevallen zal die ervaring ertoe bijdragen dat we onze gedachten en onze geest meer op Jezus Christus zullen richten.

Als we Jezus Christus op die manier tot middelpunt van ons leven maken, kunnen we de grote verandering ondergaan waar Alma over sprak, en kan ons gelaat een weerspiegeling worden van het beeld van God.

- *Op welke manieren kunnen we de Geest in ons leven uitnodigen?*
- *Wat betekent: het beeld van de Heer in ons gelaat hebben?* □

NIET VOOR HET LICHAAM

Ouderling Harold G. Hillam
van het Presidium der Zevenig

De laatste twee jaar van mijn tandartsopleiding had ik het voorrecht wekelijks college te volgen bij een van de beste plastisch chirurgen van de wereld. Hij had een lange en intensieve opleiding achter de rug. Na zijn opleiding als tandarts had hij nog aanvullende graden behaald in de orthodontie, in de mond- en plastische chirurgie, en in de pathologie. Vanwege zijn befaamde kundigheid kwamen mensen uit de hele wereld bij hem die zijn talenten nodig hadden om na traumatische ongelukken hun mond en gezicht te laten herstellen, of om gevaarlijke tumoren te laten verwijderen die hun gezicht hadden verminkt.

Deze beroemde chirurg gaf ons wekelijks college. Dat gebeurde op de medische afdeling, waar de studenten de toestand van de patiënt konden zien, en daarna het resultaat van de operatief aangebrachte correcties konden bekijken. Tijdens de lessen vóór de behandeling werden de klinische gegevens en die van het laboratorium met ons besproken, en de mogelijke oorzaken van de besproken afwijking.

Het was interessant hoe vaak de oorzaak te vinden was in een van de schadelijke stoffen die de Heer door middel van de profeet Joseph Smith bekend had gemaakt. Het feit dat de Heer het woord van wijsheid had geopenbaard – met alle belangrijke adviezen aangaande de verschillende nuttige en schadelijke stoffen – lang voordat die kennis door de medische wereld verbreid werd, is voor mij een groot getuigenis

geweest dat Joseph Smith door de Heer geroepen werd als profeet van de herstelling.

Tijdens die lezingen had ik mijn ogen kunnen sluiten en me indenken dat ik in een van onze kerkelijke bijeenkomsten te horen kreeg over de zegeningen van het woord van wijsheid. Tijdens bijna elk college werd door deze beroemde chirurg het gebruik van tabak heftig veroordeeld vanwege de schadelijke gevolgen ervan, en wij konden die met onze eigen ogen zien.

In die tijd werd bevestigd dat roken een van de belangrijkste oorzaken van longkanker is. Er werd echter weinig gepubliceerd over het feit dat tabak een belangrijke oorzaak is van mond- en keelkanker. Terwijl ik daar zat als student tandheelkunde heb ik het verwoestende effect van kanker op de mond en het gezicht gezien, dat niet alleen werd veroorzaakt door roken, maar ook door het kauwen van tabak. Door voortdurend contact van het slijmvlies met zo'n krachtig prikkelend middel ontstonden er vaak tumoren die het gezicht verminkten.

'En verder, tabak is niet voor het lichaam, noch voor de buik, en is niet goed voor de mens' (Leer en Verbonden 89:8).

Ook alcohol werd tijdens die colleges veroordeeld als een middel dat het tere slijmvlies van mond en keel prikkelde, waardoor weer andere soorten tumoren ontstaan.

'En verder, sterke dranken zijn niet voor de buik, maar voor het wassen van uw lichaam' (LV 89:7).

Over thee en koffie werd ook gesproken, niet alleen vanwege de nadelige chemische effecten op het lichaam, maar ook vanwege de temperatuur ervan. Veel mensen dronken thee en koffie zonder het te beseffen bijna kokend heet. We zagen de schadelijke gevolgen daarvan.

'En verder, hete dranken zijn niet voor het lichaam of de buik' (LV 89:9).

Maar waarom hebben die stoffen deze uitwerking? Waarom wordt de één er ziek van en heeft iemand anders in dezelfde situatie en dezelfde omgeving er nooit problemen mee?

Onze beroemde instructeur legde uit dat de cellen zich

onder normale omstandigheden normaal gedragen; bepaalde factoren echter kunnen er de oorzaak van zijn dat de cellen zich abnormaal gaan gedragen. Die veranderen dan in snel groeiende en destructieve tumoren die misvorming kunnen veroorzaken en levensbedreigend kunnen zijn. Het gevoeligheidsniveau van de cellen – of zoals hij het noemde de T-factor – is afhankelijk van de aanleg van de desbetreffende persoon. Sommige mensen zijn heel gevoelig, waardoor er maar weinig prikkels nodig zijn voor de verandering, terwijl andere mensen meer weerstand blijken te hebben. Dat niveau waarop de cellen tot verandering worden geprikkeld, zou kunnen verklaren waarom sommige mensen schijnbaar zonder problemen en langer leven, terwijl anderen gemakkelijker en al op jonge leeftijd een aandoening oplopen.

Met dat inzicht zijn we misschien beter in staat de betekenis te begrijpen van de tekst van het woord van wijsheid: 'aangepast aan de gesteldheid van de zwakken en zwaksten van alle heiligen' (Leer en Verbonden 89:3). Voor iemand met een lage weerstand tegen schadelijke stoffen zou eenmalig gebruik al de oorzaak kunnen zijn van ongewenste en gevaarlijke veranderingen van cellen.

Het is interessant hoever de medici gevorderd zijn in het staven van de woorden van een profeet die de belangrijke gezondheidswet, het woord van wijsheid, heeft geopenbaard in een tijd dat de beginselen ervan niet erg populair waren.

Als jonge student tandheelkunde raakte ik buitengewoon onder de indruk van de kennis van deze uitstekende plastisch chirurg. Hij scheen veel kennis te bezitten, en ik was verbaasd over zijn vaardigheid. Maar in werkelijkheid was zijn kennis maar klein in vergelijking met de kennis van de Grote Heelmeester – degene die de melaatsen genas, Lazarus opwekte uit de dood, en de blinden ziende maakte. Het woord van wijsheid komt van Hem, en de medische wetenschap is nauwelijks begonnen de achterstand in te halen.

Nu komt men dagelijks met steeds meer bewijzen die aantonen hoe belangrijk het is om de gezondheidswet van de Heer na te leven en hoe gevaarlijk die verboden stoffen voor ons lichaam zijn. De wereld begint de waarheid te aanvaarden. Men wil graag in een goede conditie verkeren. Miljoenen guldens worden uitgegeven aan fitness-apparaten en gezondheidsclubs. In onze tijd is gedeeltelijke gehoorzaamheid aan het woord van wijsheid aanvaardbaarder, maar Satan heeft altijd een plan klaar om iets wat hij verliest te vervangen – drugs, onzedelijkheid, pornografie, en de losser wordende gezins- en familiebanden.

Ik zal altijd dankbaar zijn voor de wijze raad van mijn sterke en geïnspireerde vader die eens heeft gezegd: 'Als je altijd "nee" zegt tegen de eerste verleiding, zul je je nooit bezorgd hoeven te maken over de vraag of je tegen de tweede "nee" kunt zeggen.' Het was een gerust gevoel om te weten dat ik me, als ik genoeg kracht had om 'nee' te zeggen tegen de eerste verleiding, geen zorgen hoefde te maken over de tweede. Ik was de baas. □

In het woord van wijsheid staat duidelijk wat we *niet* moeten doen. Maar door de kerkleiders en in de Schriften, vooral in het woord van wijsheid, worden ook genoeg dingen genoemd die we *wel* elke dag kunnen doen om onze gezondheid te bevorderen.

'Als wij er meer op gespist zouden zijn om te gehoorzamen aan het deel van het woord van wijsheid dat handelt over wat ons wordt aangeraden, zou het gemakkelijker zijn om de dingen die ons worden afgeraden, achterwege te laten' (John A. Widtsoe, Conference Report, april 1926, blz. 110).

LATEN WE DUS DOEN WAT ONS WORDT AANGERADEN

LICHAAMSBEWEGING: Geestelijk welzijn is van essentieel belang, maar het is ook belangrijk hoe u zich lichamelijk voelt. Krijgt u elke dag genoeg lichaamsbeweging? President Ezra Taft Benson heeft gezegd: 'Rust en lichaamsbeweging zijn van essentieel belang, en een wandeling in de buitenlucht kan de geest verfrissen' (*Ensign*, november 1974, blz. 66).

SLAAP: Het is waar, er staat in afdeling 89 niet hoeveel nachtrust we moeten hebben, maar sla eens een paar bladzijden terug naar Leer en Verbonden 88:124: 'Houdt op langer te slapen dan nodig is; gaat vroeg naar bed, opdat gij niet vermoeid zijt; staat vroeg op, opdat uw lichaam en uw geest mogen worden versterkt.'

Uw lichaam heeft behoefte aan voldoende rust. Dat betekent echter niet dat u de hele dag moet slapen.

VOEDING: Goed eten is nog een manier om voor uw lichaam te zorgen. In de Schriften staat dat alle soorten graan goed voor ons zijn (zie LV 89:14) en dat vlees 'bestemd [is] om [...] door de mens te worden gebruikt', maar het moet wel 'met spaarzaamheid worden gebruikt' (LV 89:12).

Onze liefhebbende hemelse Vader geeft ons voortdurend aanwijzingen voor ons geluk en onze gezondheid. Als wij onze keuzevrijheid goed gebruiken, kunnen we daar zorgvuldig gehoor aan geven, waardoor we dagelijks worden gezegend. Zoals ik als jonge student gezien heb, zullen deze waarheden in de wereld profondervindelijk ontdekt worden. Maar de gehoorzame gelovige zal zich nu al in de zegeningen ervan verheugen. □

ZOVEEL MOGELIJK
UIT DE AVOND-
MAALSDIENST
HALEN

Darrin Lythgoe

HENRICH HOFFMANN, CHRISTIE W. STEVENS
FOTO: WILDEN ANDERSEN

Kom je wel eens met een nogal onbevredigd gevoel uit de avondmaalsdienst? Als dat zo is, hoeft dat niet aan de dienst te liggen. Voordat je zoveel mogelijk uit de avondmaalsdienst kunt putten, moet je er iets aan bijdragen.

GOED VAN START GAAN

Begin met je voorbereiding voordat je de kapel binnengaat.

Probeer het volgende te doen:

- Bedenk voordat het zondag is hoe je de sabbat heilig kunt houden. Schep een geestelijke sfeer.

- Ga zaterdagavond op tijd naar bed. Als je tijdens de dienst indommeld, zul je er natuurlijk weinig aan hebben.

- Sta op tijd op, zodat je je niet hoeft te haasten. Wees op tijd in de kerk zodat je een goed plaatsje kunt zoeken en vanaf het begin van de dienst kunt genieten.

- Kleed je verzorgd. Dat zal je helpen om een eerbiedige houding te kweken. Dit is vooral belangrijk als je het avondmaal rond dient.

- Betreed de kapel eerbiedig. Als je vrienden ziet, begroet ze dan hartelijk, maar vergeet niet waar je bent.

- Bid dat je oplettend zult zijn, de sprekers zult begrijpen, de Geest zult voelen, en in staat zult zijn om te onthouden en toe te passen wat je daar hoort.

TIJDENS DE DIENST

Nu je geestelijk bent voorbereid,

kun je dingen in je opnemen. Probeer het volgende:

- Leg dingen opzij die je kunnen afleiden. Frummel of speel niet met je eigendommen.

- Houd je gedachten bij het onderwerp. Weersta de verleiding om aan andere dingen te denken.

- Probeer niet te letten op huilende baby's of andere geluiden. Als je niet kunt helpen, let dan niet op kleine rustverstoringen.

- Toon eerbied voor het avondmaal. Wij nemen van het avondmaal om onze verbonden te hernieuwen en om de verzoening van Jezus Christus te gedenken. Luister naar de gebeden. Denk, als het brood en het water worden rondgediend, aan hun betekenis en aan wat Jezus voor ons gedaan heeft.

- Luister goed naar de sprekers. Ga ervan uit dat ze rechtstreeks tegen jou spreken. Vraag jezelf af of de Heer jou via hen iets te zeggen heeft.

- Vermijd de bekende houding die verraadt dat je je verveelt (je ellebogen op je knieën en je hoofd in je handen of op de bank vóór je). Daardoor kan de spreker afgeleid worden – en je kunt er eerder door in slaap vallen dan wakker blijven om iets te leren.

- Probeer onder het luisteren te voelen dat de Heilige Geest getuigt van de waarheid. Luister met je oren én je hart. Wees je bewust van je gevoelens en van wat je ingegeven krijgt.

- Maak aantekeningen van de punten die je misschien later nog eens wilt lezen. Je zou zelfs een notitieblok of een dagboek naar de avondmaalsdienst kunnen meenemen. Je zult je veel meer herinneren als je het opschrijft.

- Denk tijdens een vasten- en getuigenisdienst, of als de spreker zijn getuigenis geeft, na over je eigen getuigenis en hoe jij die gekregen hebt.

- Kijk niet op de klok. Als je de minuten gaat tellen, zal de dienst alleen maar langer lijken. Ook de spreker kan er onrustig door worden.

- Pas toe wat je gehoord hebt. De dingen die tijdens de avondmaalsdienst gezegd worden, zijn niet alleen voor de zondag bedoeld. Houd ze in de daarop volgende week in gedachten door je aantekeningen door te lezen en je echt in te spannen om ze in je leven toe te passen.

TEKSTEN OVER HET AVONDMAAL

Ter voorbereiding op de dienst, of om je afgedwaalde gedachten tijdens de dienst weer op het avondmaal te richten, kun je de volgende teksten opzoeken:

Matteüs 26:26–29

Johannes 6:48–58

1 Korintiërs 11:23–29

3 Nephi 18:1–7

Moroni 4,5

Moroni 6:5–6

Leer en Verbonden 27:2–9

TEGENOVER GESTELDE REACTIE

Mijn getuigenis was al een beetje wankel. Toen vond ik de anti-mormoonse folder op mijn voorruit.

Stephanie Radford

Zoals gewoonlijk ging mijn wekker 's morgens om half vijf af. En zoals gewoonlijk gaf ik hem een mep. Ik ging in het donker rechtop zitten en ik vroeg me af waarom ik mezelf dit elke morgen aandeelde. Nadat ik me beklaagd had over dat stomme seminarie in alle vroegte, stond ik op en maakte me klaar om te gaan. Mijn broer was al op.

Zoals gewoonlijk kwamen we vijf minuten te laat. Ik zat op de achterste rij, het verst van de leerkracht af. De laatste tijd was mijn getuigenis gaan tanen. Er waren dingen niet goed gegaan en ik kreeg lagere cijfers. Ik dacht dat, als ik goed leefde, al het andere in mijn leven ook goed zou moeten gaan.

Terwijl ik daar zat en niet oplette, begon ik me af te vragen of de kerk echt waar was. De gedachte boezemde me angst in. Ik was bang dat de dingen die ik mijn leven lang te horen had gekregen, verkeerd waren. Daar ter plekke, in de klas, begon ik zachtjes te bidden om hulp om uit te zoeken of de kerk waar was. Ik luisterde niet meer naar de leerkracht. Eindelijk was de seminariële voorbij en ik liep met mijn broer het gebouw uit.

Toen we bij de auto kwamen, zag ik een blaadje papier op de voorruit. Eerst dacht ik dat het een reclamefolder was. Ik vouwde hem open en daar stond in grote vette letters:

'Waarin moeten we geloven?' Ik begon te lezen. Het was een lijst verzen uit het Boek van Mormon en citaten uit andere boeken en van leiders van de kerk, die schijnbaar met elkaar in tegenspraak waren. Ik begreep dat het een folder was van de kerk die verderop in de straat een gebouw had staan.

Mijn broer en ik namen de folder mee naar huis en lieten 'm meteen aan onze ouders zien. Zij lazen hem door. Wij praatten een paar minuten over een van de uitspraken, die zij konden weerleggen. Toen legden ze de folder op tafel. We moesten naar school.

Een paar dagen later pakte ik de folder weer en begon elk citaat op te zoeken. Ze klopten niet. Ik ontdekte dat ze elkaar niet tegenspraken. De mensen die de uitspraken hadden verzameld, hadden maar een deel van een tekst of een citaat afgedrukt – alleen de delen die schijnbaar met elkaar in tegenspraak waren. Dat deed me denken aan wat een van mijn leerkrachten in het jeugdwerk eens tegen me gezegd had: 'Lees de teksten in hun geheel, en niet een gedeelte ervan.'

Ik knielde naast mijn bed en bad. Ik vroeg mijn hemelse Vader of de kerk waar was en of datgene wat ik in het Boek van Mormon las, juist was. Ik zei *amen* en bleef een paar minuten op mijn knieën zitten luisteren. Toen ik opstond, was ik enthousiast. Ik voelde me geweldig. Ik voelde me gelukkig. Ik wist door de manier waarop ik me voelde dat de kerk en het Boek van Mormon *waár* waren. Dat was mijn antwoord.

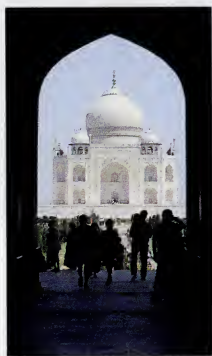
In zekere zin ben ik de mensen dankbaar die hadden geprobeerd om de kerk in diskrediet te brengen. Door hen raakte ik gemotiveerd om er zelf achter te komen – en ik kwam er achter dat wat men mij verteld had werkelijk waar was. □

India

EEN TIJD OM TE ZAAIEN

Michael R. Morris

Heiligen der laatste dagen in India, die zich geplaatst zien voor de taak om bijna een miljard mensen over het evangelie te vertellen, nemen de oproep om zendingswerk te doen ter harte.

Zij noemden zichzelf met reden de 'Zwerwersgemeente'. De meesten waren ver van huis, en ze waren met weinig in getal.

De 'zwerwers' vormden de eerste groep heiligen der laatste dagen die in India bij elkaar kwamen. De groep bestond uit een paar soldaten en zeelui uit Engeland en een paar Indiase bekeerlingen uit Calcutta; zij vormden een van de gemeenten die in dat land gevestigd waren gedurende de korte en ontmoedigende zendingperiodes van 1851 tot 1856 en van 1884 tot 1888.

Na die jaren waarin weinig bereikt was, werd het zendingswerk in India voor enige tijd stopgezet. Omdat de taal- en cultuurbarrières onoverkomelijk waren,

De Taj Mahal (boven), gebouwd in de 17e eeuw, is een symbool van het verleden van India. Heiligen der laatste dagen, zoals Mary Sheila en Florence Matilda uit Bangalore (rechts) zijn een symbool van de toekomst.

FOTOGRAFIE: MICHAEL R. MORRIS

Boven: Kinderen in Rajahmundry.
Uiterst links: Leden van de gemeente Hyderabad 2 maken na de zondagsdienst (links) een praatje met elkaar.

werd het zendingsgebied gesloten, en de zendingen keerden naar huis terug. Een aantal Engelse bekeerlingen emigreerden naar de Verenigde Staten, terwijl de Indiase leden zo goed mogelijk zonder zendingen verder gingen.

De moeilijkheden waarmee die eerste zendingen te kampen hadden, bestaan nog steeds. India blijft een land van verscheidenheid, traditie, en toewijding aan oosterse godsdiensten. Het is een land waar het oude met het nieuwe wedijvert, waar meer armoede heerst dan welvaart, en waar vele miljoenen mensen wonen met verschillende gewoonten, en van verschillende rangen en standen.

De mensen in India eren hun doden door het eeuwenoude geloof en de gewoonten van hun voorvaders in stand te houden. Omdat een aantal godsdienstige tradities in tegenspraak zijn met de waarheden van het herstelde

evangelie van Jezus Christus, komt de verandering maar langzaam op gang. Toetreden tot de kerk van Jezus Christus, wat in sommige staten nog steeds onwettig is, stuit op moeilijkheden. Interessant is echter, dat juist door de tradities de aantrekkingskracht van het evangelie toeneemt. Door de leer van de kerk verdwijnt het traditionele geloof in India

dat de mens zijn toestand in dit leven niet kan verbeteren en dat hij de situatie waarin hij geboren is, moet aanvaarden.

'Het evangelie bevrijdt hen door dat geloof te doorbreken', zegt Gurcharan Singh Gill, president van het zendingsgebied Bangalore. 'Het evangelie maakt de mensen duidelijk dat ze allemaal gelijkwaardig zijn en dat ze kinderen van

'EEN HEEL BIJZONDER GEVOEL'

Laxmi Tulaseeswari Mada spreekt met respect over de zendingen die haar bij de kerk gebracht hebben. Van hen hoorde 'Tulasee' dat ze een kind van God was. 'Voordien had ik niet het gevoel dat ik veel waard was,' zegt ze. 'Maar nu heb ik het evangelie. Ik weet dat ik een dochter van God ben.' Voordat ze lid van de kerk werd, leefde Tulasee, zoals veel Indiase vrouwen, in de schaduw van het inmiddels tanende 'purdah' – het aloude moslim- en hindoegerbruik waardoor vrouwen van de buitenwereld afgezonderd werden gehouden. Doordat ze was grootgebracht door stiefouders en als kind was mishandeld, had Tulasee weinig gevoel van eigenwaarde en nauwelijks hoop op de toekomst. 'Ik heb vaak gehuild, van binnen en van buiten', vertelt ze over haar leven voordat ze het evangelie vond.

Het besef dat ze waardevol was in de ogen van God, was als balsem in Tulasees kommervolle leven, maar ze aarzelde om haar ouders te vertellen dat ze zich had laten dopen. Haar vader, een vooraanstaand hindoelider, een goetoe, merkte dat zij veranderd was en wilde weten waarom ze zo

gelukkig leek. Toen hij erachter kwam dat ze zijn geloof verworpen had, voelde hij zich zo te schande gemaakt dat hij haar ontferde.

Tulasee zegt dat het besef dat ze eeuwig potentieel heeft en eeuwige verhoging kan verkrijgen haar heeft aangezet tot het aanvaarden van een roeping als districtszending in Rajahmundry. 'De kennis die ik heb ontvangen is wat mijn volk nodig heeft,' zegt Tulasee, die naar een hindoegodin genoemd is. Ze houdt die naam, want 'Ik wil dat de mensen weten dat ik bekeerling ben. Ik houd van het zendingswerk, maar het is moeilijk voor mij om zending in Rajahmundry te zijn, omdat de mensen weten wie ik ben.'

Het is ook moeilijk omdat Tulasee een vrouw is. Vrouwelijke zendingen zendingswerk zien doen is voor sommige Indiase mannen niet alleen onge woon, maar ook onaanvaardbaar. Mannelijke onderzoekers zijn vaak verbaasd als ze horen dat ze hun eeuwige bestemming niet zonder hun vrouw kunnen bereiken. De leer van de kerk over het eeuwig huwelijk is de oorzaak van toenemend respect voor vrouwen en van betere huwelijken,

waarvan de meeste nog door de ouders geregeld worden.

Het gezicht van Tulasee en haar vrolijke kleding stralen nu haar pasverworven optimisme en gevoel van eigenwaarde uit. Haar doop en de gave van de Heilige Geest die daarop volgde, gaven haar 'een heel bijzonder gevoel dat ik nog nooit eerder ondergaan had. Iedereen heeft behoefte aan dat gevoel', zegt ze. 'Door de Heilige Geest heeft God me belangrijke antwoorden gegeven. Ik dien mijn medemensen graag en voel mij gedrongen hun mijn getuigenis te geven.' □

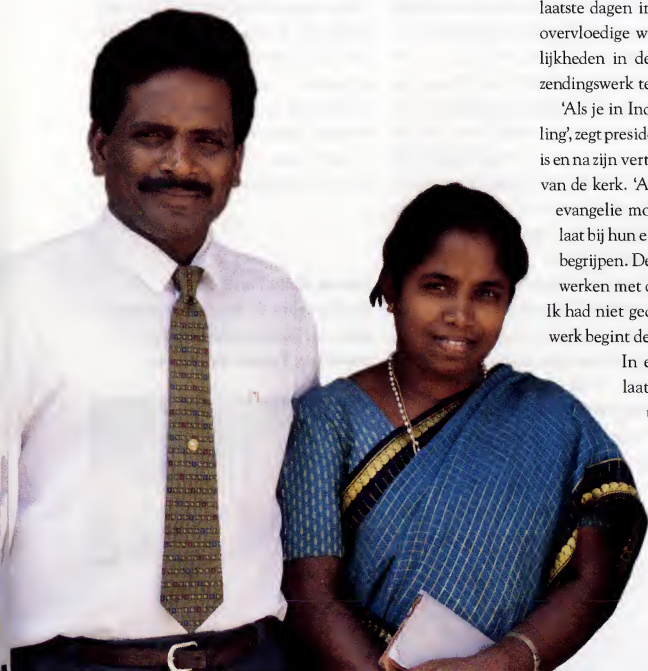
Tulasee Mada (links) kijkt in Rajahmundry de zendingenlessen door met een andere districts-zending, Sujatha Anaparthy.

God zijn met de mogelijkheid om te worden zoals Hij. Die kennis op zich geeft ze zoveel zelfrespect dat ze bereid zijn om hard te werken en niet in hun vooruitgang belemmerd te worden, alleen omdat ze op een bepaalde plaats of in een bepaalde bevolkingsgroep geboren zijn. Zij doorbreken de vicieuze cirkel van de armoede. Ze komen er achter wie ze zijn, dat ze mogelijkheden en talenten hebben, en dat ze die kunnen ontwikkelen.'

Weinig inwoners van India hebben de mogelijkheid om de boodschap van de herstelling te horen en te aanvaarden.

Darshanam Samuel Kalakanda, gemeentepresident van de gemeente Hyderabad 1 en zijn vrouw, Aruna Devi, schrijven de groei van hun gemeente toe aan de bereidheid van de kerkleden om anderen over het evangelie te vertellen.

Maar het aantal leden van de kerk, dat ongeveer 500 bedroeg toen het zendingsgebied in 1993 geopend werd, is in de afgelopen twee jaar meer dan verdubbeld.

Vroeger, toen India deel uitmaakte van het zendingsgebied Singapore, konden de zendingsleiders de gemeenten niet vaak bezoeken en waren er weinig voltijdzendingen. De kerk groeide langzaam, sommige leden moesten erg hun best doen om sterk te blijven, en plaatselijke leiders worstelden met ontmoediging. Nu kunnen de leden die tussen 1960, 1970 en 1980 als eersten van hun familie tot de kerk toetraden, zich verheugen in de groei van de kerk. Ze zijn dankbaar voor het groeiend aantal zendingen, dat nu 60 zendingen en zusterzendingen en bovendien verschillende echtparen telt.

Sommigen zullen zich misschien laten afschrikken door de taak om het evangelie te verkondigen aan een volk van 950 miljoen mensen dat twee dozijn talen en duizend dialecten spreekt, maar de jonge en sterke heiligen der laatste dagen in India zijn enthousiast over het werk in de overvloedige wijngaard van hun land. Zij zien grote mogelijkheden in de uitdagingen waarmee ze als leden in hun zendingswerk te maken krijgen.

'Als je in India lid bent van de kerk, ben je tevens zending', zegt president Gill, die in het noorden van India geboren is en na zijn vertrek naar de Verenigde Staten in 1956 lid werd van de kerk. 'Als wij 950 miljoen mensen in India over het evangelie moeten vertellen, zullen de leden dat vroeg of laat bij hun eigen mensen moeten doen. Dat beginnen ze te begrijpen. De leden zijn betrokken bij het zendingswerk en werken met de zendingen samen. Het is wonderbaarlijk. Ik had niet gedacht dat het zo snel zou gebeuren, maar het werk begint de laatste maanden vruchten af te werpen.'

In een land met minder dan twee heiligen der laatste dagen op een miljoen mensen wordt de uitspraak van de Heer dat elk lid een zending moet zijn (Leer en Verbonden 88:81) ernstig opgevat. Als gevolg daarvan begint het herstelde evangelie van Jezus Christus, net als de slingerende rivier de Ganges, bezit te nemen van het land van Ghandi.

Boven: Ouderling Job Cyril, *links*, maakt een praatje met het nieuwe lid, Victor Paul, die in Rajahmundry een les van de zendingen krijgt. **Rechts:** De zendingen Randall Duane Davis en Partha Vimal Gandhi van het zendingsgebied Bangalore dat in 1993 geopend werd. **Uiterst rechts:** Michael Anthony, het eerste kerklid in Bangalore; zijn vrouw, Christine; en hun kinderen.

SUCCESVOL ZENDINGSWERK DOOR DE LEDEN

Toen er, na een periode van drie jaar, in augustus 1993 weer zendingen in de stad Rajahmundry kwamen, bleek dat de kleine gemeente het moeilijk had.

Volzijdendingen en trouwe leden gingen samenwerken om de gemeente te versterken; zij legden de nadruk op de leer van het evangelie, organiseerden hulporganisaties, gaven training in leidingvaardigheid, en zorgden ervoor dat de leden in een huurhuis samen konden komen. Hernieuwde geestelijke kracht had tot gevolg dat een toenemend aantal mensen zich liet dopen. De opkomst tijdens de avondmaalsdiensten schoot omhoog van 36 leden in september 1993 tot meer dan 200 toen de gemeente zeven maanden later werd gesplitst.

De leden beseften dat ze door samenwerking met de zendingen hun familieleden en vrienden eerder tot bekering konden brengen. Het enthousiasme dat daardoor ontstond, leidde tot nieuwe spanningen van de leden, het motto 'Iedereen zoekt er één', en de roeping van voltijddistrictszendingen.

Rajahmundry, dat aan de brede rivier de Godavari ligt, dicht bij de plaats waar hij in de Golf van Bengalen in Zuidoost-India stroomt, staat bij de voltijdendingen bekend als de 'zendingenhemel' – ondanks de hoge vochtigheidsgraad en de grote hitte.

'Iedereen is enthousiast over het succes van het zendingswerk van onze leden', zegt Job Cyril, een voltijdzending die president is van de gemeente Rajahmundry 2. Ouderling Cyril, wiens moeder zich in 1993 door hem liet dopen

tijdens zijn zending in zijn geboortestad Hyderabad, denkt dat de kerk bezig is de langzame start in India te boven te komen.

'De eerste zendelingen in 1850 hebben dan wel onderzonden dat het land niet bereid was om de waarheid te aanvaarden,' zegt hij, 'maar nu is India klaar voor het evangelie. Veel mensen zijn op zoek naar de waarheid, ook de jongeren en de ontwikkelde mensen.'

De grootste uitdaging waarmee de kerk in Rajahmundry geconfronteerd wordt, is het opleiden van meer mensen tot leider: de gemeente die er in 1993 niet al te best voor stond, bereidt zich nu opnieuw op een splitsing voor.

'HET BELANGRIJKSTE IN DEZE WERELD'

In Hyderabad, dat ten westen van Rajahmundry gelegen is op het uitgestrekte Hoogland van Dekan in Midden-India, behoorde 90 procent van degenen die gedurende de afgelopen twee jaar tot de kerk toetraden, tot de vrienden- of familiekring van leden. Hyderabad, dat eens de zetel van machtige Perzische koningen was, is een bloeiende wereldstad met miljoenen inwoners waar de kerk drie snelgroeiende gemeenten heeft.

Monica Massey, Sheeba Dass, Rosy Ganesham en Asha Dhanapaul van de gemeente Delhi 2 gaan naar een activiteit van de gemeente.

Sunitha, Santosh en Sanjay Murala zijn blij met het toenemend aantal leden. De drie kinderen waren in de jaren tachtig, nadat ze via hun oom en tante met de kerk in aanraking waren gekomen, de enige jeugdige heiligen der laatste dagen in Hyderabad. Die oom een tante, Edwin en Elsie Dharmaraju hadden zich in Samoa laten dopen. Sunitha, Santosh en Sanjay zeggen dat de studiegewoonten die ze zich in de loop van de jaren in de kerk hebben eigen gemaakt, en het gebed, er voor hen alle drie de oorzaak van zijn geweest dat ze aan de zeer strenge toelatingseisen van de Indiase medische opleiding hebben voldaan.

Sunitha, die een medische opleiding in Hyderabad heeft genoten, wakte de nieuwsgierigheid van haar medestudenten en was onderwerp van hun gesprekken omdat ze zich aan het woord van wijsheid hield. Haar broers Santosh en Sanjay, de enige heiligen der laatste dagen die gestudeerd hebben aan een exclusieve christelijke universiteit in de buurt van Madras, in Zuidoost-India, hebben zich ingespannen

om misvattingen over de kerk te ontzenuwen. Santosh werd zo populair dat hij tot president van de studentenvereniging gekozen werd. 'Wij hebben gemerkt hoe belangrijk het is om een voorbeeld te zijn', zegt Sanjay. 'Dat is doeltreffender dan een preek of een discussie.'

De huidige jeugd in India wordt steeds ontvankelijker voor de boodschap van het herstelde evangelie. De meeste kerkleden zijn jong, net als Sunitha, Santosh en Sanjay. Een gemeente waarvan de meeste leiders rond de twintig of de dertig jaar zijn, is heel gewoon.

Op de zondagen in de gemeente Hyderabad 2 is de 27-jarige Raju Gutty, die in het dagelijks leven elektricien is, druk bezig met zijn taken in het zondagschoolpresidium. Zijn vrouw Swapna is presidente van het jeugdwerk. Ze geeft de kinderen les en leert ze de lofzangen. Victor, zijn 25-jarige broer, studeert bedrijfskunde, maar maakt tijd vrij om zijn taak in het gemeentepresidium te vervullen. Hun jongere zus Hema (22) en hun broer John (19) studeren ook, en zijn respectievelijk jongevrouwenpresidente en jongemanpresident. Deze vijf broers en zussen maken op doorweekte dagen ook nog tijd vrij voor hun taak als districts-zendingeling.

Hema en John hopen op zending te gaan. Volgens Hema is dat 'het belangrijkste wat je in deze wereld kunt doen.' Maar misschien moet ze haar zending uitstellen omdat ze kan worden uitgehuwelijkt – dat hangt af van de wensen van haar vader, die geen lid van de kerk is. 'Elke dag als ik bid, vraag ik de Heer of hij mijn ouders tot bekering wil brengen, zodat ze me op zending zullen laten gaan,' zegt Hema. 'Voor mij is een zending heel belangrijk, maar ik moet de wil van mijn vader respecteren.'

Als ze zelf mochten kiezen, zouden Hema en veel andere jongevrouwen, liever dan te worden uitgehuwelijkt, kiezen voor wat in India 'een huwelijk uit liefde' genoemd wordt, waarbij ze inspraak hebben bij de keuze van hun partner. Samen uitgaan was vroeger verboden voor jongelui, maar komt nu in de Indiase steden steeds meer voor, waardoor het aantal huwelijken uit liefde toeneemt. Jongevrouwen in de kerk hopen op een huwelijk met een priesterschapsdrager met wie ze eens naar de dichtstbijzijnde tempel kunnen gaan: de Manila-tempel op de Filipijnen, duizenden

kilometers van India vandaan. Intussen werken de leden eraan en bidden ze dat de dag zal aanbreken dat er in India een tempel zal worden gebouwd.

Omdat het aantal kerkleden zo klein is en de afstanden tussen de steden zo groot, zijn weinig jongvolwassenen in de gelegenheid om met een lid van de kerk te trouwen. En degenen die met een niet-lid trouwen, vinden het moeilijk om actief te blijven. Dat probleem heeft de zendingspresident in India ertoe aangezet om jonge heiligen der laatste dagen met elkaar in contact te brengen en het huwelijk tussen leden aan te moedigen.

'WIE ZIJN DAT: DE MORMONEN?'

Seema John, die op de Filipijnen op zending is geweest, beschouwt zichzelf niet als een teruggekeerde zendingeling. 'Ik voel me nog steeds zendingeling', zegt ze. Seema komt uit Delhi, de hoofdstad in Noord-India, waar de kerk twee kleine gemeenten heeft in een gebied waar bijna tien miljoen mensen wonen. 'Waar ik ook heenga, mijn getuigenis gaat met me mee.'

Seema heeft zich in de Manila-tempel plaatsvervangend voor haar overleden moeder laten dopen, en ze is onvermoeibaar geweest in haar pogingen om haar familieleden over het evangelie te vertellen. 'Ik ben heel dankbaar voor mijn kennis van het evangelie', zegt ze. 'Het is moeilijk om te weten wat ik weet en geen familieleden en vrienden te hebben die hetzelfde geloven.' Zoals veel Indiase teruggekeerde zendingelingen houdt Seema van zendingswerk en de vreugde die je voelt als iemand zich bekeert en actief lid van de kerk wordt.

In Bangalore, in het zuiden van India, kan de groeiende kracht van de kerk worden toegeschreven aan teruggekeerde zendingelingen die leidersfuncties vervullen. President Michael Anthony van de gemeente Bangalore 1, zijn twee raadgevers en zijn secretaris vervullen hun roeping met het enthousiasme dat ze op hun zending gekregen hebben. Steeds meer mensen laten zich daar dopen en de opkomst tijdens de avondmaalsdienst is bijna 80 procent.

'We hebben tien mensen in de gemeente met een tempel-aanbeveling', vertelt president Anthony, het eerste lid van

de kerk in Bangalore. 'De leden kunnen het zich niet veroorloven om naar de tempel te gaan, maar ze willen de Heer laten zien dat ze proberen getrouw te zijn.'

Leden van de gemeente Bangalore 2 hebben door hun liefde bijna alle minder-actieve gezinnen tot de kerk teruggebracht. Gemeentepresident Raja Doraiswamy zegt: 'Net als Lehi, die de vrucht van de boom des levens aan zijn hele gezin wilde geven, willen wij dat iedereen zich laat dopen en actief is.'

Om bekendheid te geven aan de kerk nemen de gemeenten in Bangalore met andere kerken deel aan dienstbetoonprojecten. In december van het afgelopen jaar trad een koor van beide gemeenten met diverse andere koren op in een kerstuitvoering die door 4 000 mensen werd bijgewoond. 'Zij hadden een optreden van het Mormoons Tabernakelkoor verwacht, maar ons vonden ze evengoed wel aardig', zegt president Doraiswamy. 'De mensen zeiden: "Nu weten we wie de mormonen zijn."'

'VRUCHTEN VOORTBRENGEN'

Door de geplaveide straten en op weggetjes op het platte land van India lopen heilige koeien. De moskeeën van de moslims roepen de gelovigen op tot gebed, terwijl de mantra's en de wierook vanuit de hindoetempels naar de hemel opstijgen. De christenen komen in hun kerken bijeen om lofzangen te zingen, terwijl de sikhs met rode tulbanden op het hoofd hun eigen erediensden bijwonen.

Van het hoge Himalayagebied, de in het westen gelegen woestijnen en de in het noordoosten gelegen vruchtbare vlakten tot het Hoogland van Dekan en de groene kustvlakten in het zuiden, worden er in India dagelijks godsdienstige oefeningen gehouden. India, de bakermat van het hindoeïsme, de sikhs, het boeddhisme en het jaïnisme, is een land van veel religieuze stromingen. Ongeveer 83 procent van de mensen in India is hindoe, 11 procent is moslim. De christenen vormen iets minder dan 3 procent van de bevolking. De meeste wonen in de zuidelijke staten die, zoals de Indiërs geloven, omstreeks 50 n.C. door de apostel Tomas bezocht werden.

In deze omstandigheden is De Kerk van Jezus Christus

van de Heiligen der Laatste Dagen bezig zich te vestigen. De behoudende instelling van veel Indiërs ten aanzien van een verandering van godsdienst in aanmerking genomen, geeft het ledenaantal momenteel een opmerkelijke groei te zien.

In het verleden maakten christelijke zendelingen vaak bekeerlingen, 'rijst-christenen', door de mensen voedsel en geld te geven. In een land waar honger en lijden heel gewoon is, hebben veel mensen ook tegenwoordig nog de instelling van 'rijst-christenen'. Mensen zijn verbaasd als ze merken dat bekeerlingen lid worden van de kerk om te kunnen geven en anderen te dienen, en niet om dingen te krijgen.

'Als de mensen nog geen getuigenis van de Geest hebben ontvangen dat het evangelie ze veel meer te bieden heeft dan stoffelijke zaken, is het niet ongewoon dat onderzoekers vragen: "Wat heeft het mij te bieden?"' zegt Ebenezer Solomon, de eerste raadgever in het zendingspresidium en bestuurder materiële zaken in India.

De kerk, die officieel als een 'vereniging' erkend is, heeft nog geen eigendom of gebouwen, en heeft geen wettelijke bevoegdheid om huwelijken te voltrekken. Sommige religieuze leiders gebruiken die omstandigheden om hun leden ervan te weerhouden het herstelde evangelie te onderzoeken. Niettemin groeit de belangstelling voor de kerk, en er worden voorbereidingen getroffen om het evangelie te brengen aan de mensen in India die geen Engels spreken.

De vertaling van kerkelijk materiaal en van de Schriften in de belangrijkste talen van het land vordert. Als de materialen in het Hindi, Telugu, Tamil en Bengali beschikbaar zijn, kan het evangelie worden gebracht aan ongeveer 75 procent van de bevolking.

In 1992, toen ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf Apostelen de Indiase kerkleden vertelde dat de tijd was aangebroken dat het werk in hun land voortgang zou vinden, zetten de leden zich nog meer in voor het zendingswerk. Nu verheugen zij zich in een groeiend aantal Indiërs dat gehoor geeft aan de roep van de Goede Herder.

'Het lidmaatschap van de kerk is voor ons een uitdaging, maar we vormen één grote familie', zegt de voormalig president van de gemeente Hyderabad, Vasanth Raj Braganza.

Boven: Nieuwsgierige kinderen, zoals dit meisje, staan vaak voor het huis in Rajahmundry waar de diensten van de gemeente gehouden worden. **Rechts:** De graven van Qutub Shahi, ten zuiden van Hyderabad, gebouwd in de 16e en 17e eeuw. **Uiterst rechts:** Ebenezer Solomon, bestuurder materiële zaken in India; zijn vrouw, Savita, en hun zoon, Kevin.

'India heeft de kerk hard nodig, en we zijn de zendingen dankbaar die hun tijd en middelen hebben geofferd om het evangelie in ons land te verkondigen. De prachtige zaden die zij in ons hart hebben geplant, groeien nu en brengen vruchten voort.'

'HET HEERLIJKE JAARGETIJD'

Bij de sluiting van de oorspronkelijke Indiase Zending in 1856 schreef Robert Skelton over de mensen van wie hij was gaan houden: 'Ik laat ze nu in Gods handen, wetend dat Hij ze zal belonen op zijn eigen goddelijke wijze.'¹

Bijna honderdvijftig jaar later staan de zendingen en de leden nog steeds voor een taak die menigeen zou

afschrikken. Maar de Geest beïnvloedt de mensen en God zegent de getrouwen die voor anderen de weg openen.

'Het heerlijke jaargetijde is aangebroken in mijn land, het goede seizoen is in mijn land begonnen', zingen mensen in de staat Rajasthan, in de woestijn in het noorden van India, bij het aanbreken van het regenseizoen.² Die aankondiging doen ook de heiligen in India. Degenen die zich nu bij de kudde voegen, zijn geen zwerfers meer, zoals de eerste kerkleden in hun land. □

NOTEN

1 'Britse soldaten en matrozen waren de eerste HLD-ouderlingen in India', *Church News*, 3 januari 1959, blz. 12.

2 Raghbir Singh, 'Het openluchtspel van Rajasthan', *National Geographic*, februari 1977, blz. 231.

De belofte van de profeet toetsen

James R. Prince

In 1986 heeft president Ezra Taft Benson de heiligen beloofd dat de kracht van het Boek van Mormon ons leven zou beïnvloeden zodra wij het ernstig zouden gaan bestuderen (zie *De Ster*, januari 1987, blz. 5). Aangespoord door zijn belofte besloten mijn vrouw en ik dat we het Boek van Mormon met onze kinderen zouden gaan lezen.

In die tijd hadden we vier kinderen, in de leeftijd van zes maanden tot zes jaar. Eerst konden we elke dag maar één kolom lezen. Met 531 bladzijden en tweemaal zoveel kolommen leek het een eindeloze onderneming.

Ondanks het langzame leestempo, of misschien wel juist daarom, deden we ons uiterste best om elke doordeweekse dag te lezen. Onze kinderen wilden graag meewerken – ze maakten ons er vaak voor wakker. Hoewel er weinig dagen waren waarop we niet lasen, deden we meer dan zes maanden over 1 Nephi.

Tegen die tijd konden onze twee oudste kinderen zelf een paar woorden lezen. Naarmate we langzaam 2 Nephi doornamen, inclusief de citaten uit de geschriften van Jesaja, maakten we als gezin vooruitgang, zowel in geestelijke zin als op andere manieren. We lasten dagelijks een periode in waarin we bij elkaar kwamen om te zingen en te bidden. Onderhand werd er weer een kindje geboren. Het lezen moest vaak onderbroken worden om luiers te verschonen en voor de voeding van de baby, maar elke dag, ongeacht de tijd die het ons kostte, lasen we onze kolom.

Tegen de tijd dat onze oudste elf jaar werd, begonnen we sneller te lezen: een bladzijde per dag. Halverwege dat jaar hoorden we dat de Alberta-tempel in de daaropvolgende

lente opnieuw zou worden ingewijd: een gebeurtenis waar ons gezin naar had uitgekeken. We rekenden uit dat, als we in datzelfde tempo bleven lezen, we nog één hoofdstuk van het Boek van Mormon moesten lezen op de dag dat de inwijding zou beginnen. We maakten plannen om daarbij aanwezig te zijn, die ochtend vroeg op te staan, en de 1200 kilometer naar de tempel te rijden om daar het laatste hoofdstuk te lezen.

De ochtend van de inwijdingsdag brak aan. De omgeving van de tempel was prachtig, en we gingen achter het oude stenen monument zitten lezen.

De Geest scheen sterker dan gewoonlijk bij ons te zijn toen we het hoofdstuk beëindigden en het Boek van Mormon uit hadden. We hadden er ongeveer vijf jaar over gedaan. Om de beurt spraken we een gebed uit om bevestiging van het feit dat het Boek van Mormon werkelijk het woord van God was. We hebben geen engelen gezien of stemmen gehoord, maar we voelden de rustige, vredige nabijheid van de Heilige Geest. Tranen vulden onze ogen toen de Geest tot ieder van ons getuigde van de waarheid en de heiligheid van het Boek van Mormon.

We bedankten de Heer dat we in de gelegenheid waren geweest om meer over de grote profeten van het Boek van Mormon te weten te komen en voor de zegeningen die we hadden ontvangen door het lezen van hun woorden – zegeningen van groter geloof, kracht tijdens tegenspoed, en meer liefde en vrede in ons gezin. Wij hadden werkelijk de zegeningen ontvangen die een profeet van God ons in het vooruitzicht gesteld had. □

ALLES OF NIETS

Ouderling Jeffrey R. Holland

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Er is al veel gezegd over wie de auteur is – en dus over de goddelijke oorsprong – van het Boek van Mormon. Maar dat komt omdat er sowieso veel over gezegd is sinds het op 26 maart 1830 van de pers van E. B. Grandin in Palmyra (New York) gekomen is.

Ik wil een bijzonder krachtige opmerking van president Ezra Taft Benson aanhalen: 'Tenslotte is het Boek van Mormon de sluitsteen van ons getuigenis. Net zo goed als een gewelf instort wanneer de sluitsteen weggehaald wordt, zo staat of valt de kerk met de waarheid van het Boek van Mormon. De vijanden van de kerk begrijpen dit maar al te goed. Daarom doen zij zoveel moeite om te bewijzen dat het Boek van Mormon onjuist is, want als het Boek van Mormon in diskrediet kan worden gebracht, dan gebeurt hetzelfde met de profeet Joseph Smith. Evenzo de aanspraak op de sleutels van het priesterschap, en op openbaring, en op een herstelde kerk. Omgekeerd echter, als het Boek van Mormon wel waar is – en miljoenen hebben getuigd dat zij een getuigenis van de Geest ontvangen hebben dat het inderdaad waar is – dan moet men de aanspraken op de herstelling en alles wat daarbij hoort ook aanvaarden.

'Ja, mijn geliefde broeders en zusters, het Boek van Mormon is de sluitsteen van onze godsdienst – de sluitsteen van ons getuigenis, de sluitsteen van onze leer, en de sluitsteen van het getuigenis van onze Heer, Jezus Christus' (*De Ster*, januari 1987, blz. 4).

Het kan bijna adembenemend zijn om een zo opmerkelijke persoon zo iets overduidelijks te horen zeggen, iets dat zulke overweldigende implicaties heeft, dat *alles* in de kerk – *alles* – staat of valt met de waarheid van het Boek van Mormon en, daardoor, ook met het verslag door de profeet Joseph Smith over het tevoorschijn komen ervan. Het klinkt voor mij als een alles-of-niets-stelling. Het Boek van Mormon is wat de profeet Joseph zei dat het was, of deze kerk en haar stichter zijn vals, frauduleus en misleidend vanaf het eerste begin.

Niet alles in het leven is zo zwart-wit, maar het schijnt dat de authenticiteit van het Boek van Mormon en haar rol als sluitsteen van ons geloof dat juist wél zijn. De profeet Joseph Smith was de profeet die, nadat hij de Vader en de Zoon had gezien, later de engel Moroni zag, herhaaldelijk door hem onderricht werd, en uiteindelijk van hem oude gouden platen ontving, die hij vervolgens met de gave en macht van God vertaalde – of hij was dat niet. En, redenerend in de lijn van president Benson, dan kan hij niet eens gelden als de volksheld uit het oosten van de Verenigde Staten, noch als welwillende jongeman, noch als schrijver van opmerkelijke fictie. Nee, en dan kan hij ook niet als een groot leraar beschouwd worden, of een opmerkelijk Amerikaans profeet, of de schepper van literatuur met grote wijsheid. Als hij gelogen heeft over het tevoorschijn komen van het Boek van Mormon, is hij beslist geen van die titels waard.

Ik wil eigenlijk hetzelfde zeggen wat C. S. Lewis eens over de goddelijke aard van Christus gezegd heeft: 'Ik probeer hiermee te voorkomen dat iemand nog diezelfde dwaze uitspraak doet over Hem die veel mensen doen: [namelijk] "Ik ben bereid om Jezus te aanvaarden als een groot leraar in de zedenleer, maar ik aanvaard zijn bewering God te zijn niet." Dat is wat we juist niet moeten zeggen. Een mens die slechts een mens was en gezegd heeft wat Jezus gezegd heeft, zou geen groot leraar in de zedenleer zijn. Hij zou ofwel een gek zijn – op hetzelfde niveau als iemand die zegt dat hij een gepocheerd ei is – of hij zou de duivel uit de hel zijn. U moet zelf kiezen. Ofwel was en is die man de Zoon van God, ofwel was hij een gek – of erger. U kunt Hem opsluiten als dwaas, Hem bespuwen en Hem doden als duivel; of u kunt voor zijn voeten neervallen en Hem Heer en God noemen. Maar laten we niet komen met neerbuigende nonsens als zou Hij

een groot leraar voor de mensheid zijn. Die keuzemogelijkheid heeft Hij ons niet geboden. Dat was ook niet zijn bedoeling' (*Mere Christianity*, New York: The MacMillan Company, 1960, blz. 40–41).

Ik stel voor dat we dezelfde vrijmoedige soort alles-of-niets-stelling verkondigen over de herstelling van het evangelie van Jezus Christus en de goddelijke oorsprong van het Boek van Mormon. Dat moeten we gewoon. De rede en rechtvaardigheid vereisen het. Aanvaard Joseph Smith als een profeet en het boek als het wonderbaarlijk geopenbaarde en gerespecteerde woord van de Heer dat het is, of verwijs zowel de man als het boek naar Hades vanwege de vernietigende misleiding die het anders is. Maar laten we geen bizarre tussendenkbeelden verzinnen over de geweldige kwaliteiten van de verbeelding van een jongen, of over zijn opmerkelijke literaire capaciteiten. Dat is een onaanvaardbaar standpunt om in te nemen – zowel in moreel, literair, historisch als theologisch opzicht.

Zoals het woord van God altijd is geweest – en ik getuig weer dat het Boek van Mormon dat is, heel precies zo – is dit verslag 'levend en krachtig (...), scherper dan een tweesnijdend zwaard, dat gewichten en merg vaneen scheidt' (Leer en Verbonden 6:2). Het Boek van Mormon is voor ons dat levende en krachtige. En het is beslist zo scherp. Niets in onze geschiedenis en onze boodschap is duidelijker dan onze compromisloze verklaring dat het Boek van Mormon het woord van God is. Daar trekken wij de grens.

Ik wil bijzonder duidelijk maken wat mijn standpunt inzake Joseph Smith is – een standpunt dat ik in neem vanwege het Boek van Mormon. Ik getuig met alle zekerheid van mijn ziel dat Joseph Smith bezocht is door een engel van wie hij oude gouden platen ontving. Ik getuig daarvan met evenveel zekerheid alsof ik, samen met de drie en de acht getuigen, de platen had gezien en aangeraakt.

Het Boek van Mormon heeft mijn leven veranderd, heeft mij laten weten dat het evangelie van Jezus Christus hersteld is, en heeft mij met hart en ziel in de kerk ondergedompeld. Dat boek valt voor mij in een categorie die mij heiliger is dan alle andere literatuur in de wereld. Het neemt in mijn intellectuele en geestelijke leven een vooraanstaande plaats in. Voor mij is het dé klassieker onder de klassieken, een bevestiging van de Bijbel, een stem uit het stof, een getuige van Christus, het woord van de Heer tot zaligheid. □

Robert T. Barrett: De herrezen Christus zegent de Nephitische kinderen

No de inwoners van de Nephitische stad. Overvloed toegesproken te hebben, bad de herrezen Heiland voor de kinderen en zegende ze: Daarna zei Hij: 'Ziet uw kleinen.' De menigte zag engelen uit de hemel, leerdoblen en 'omringden die kleinen [...]; en de engelen dlienden hen.' (3 Nephi 17).

Sommigen zullen zich misschien laten afschrikken door de taak het evangelie te verkondigen aan een volk van 950 miljoen mensen, maar de heiligen der laatste dagen in India zien het als een enorme uitdaging. Zie 'India: een tijd om te zaaien', blz. 34.

96986 120
DUTCH

